DEBRA DIXON

Iarnă în Montana

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Fulgii grei de nea îi biciuiau cu putere obrajii amorțiți în timp ce pășea cu greutate, orbecăind prin perdeaua vijelioasă, tremurând din răsputeri în hanoracul negru și elegant, total nepotrivit pentru un astfel de timp.

De altfel, Kenny o avertizase în scrisorile lui că în Montana iernile erau foarte aspre, dar, obișnuită cu frigul din Anglia, pe care îl crezuse până atunci destul de mare pentru a se fi călit, fusese sigură că exagerase, ca de obicei și își imagină, în schimb, o iarnă fantastică, în care nămeții te îmbie la joacă și la visare.

Nici cizmele moderne, din piele de căprioară, nu o ajutau prea mult, așa încât viscolul îi pătrunsese până la oase.

Și era un viscol pe cinste, într-adevăr.

Nu mai cunoscuse niciunul până atunci, dar era convinsă că unul mai puternic ar fi fost greu să întâlnească.

Picioarele i se afundaseră deja până la glezne în zăpada căzută cu generozitate și înainta cu mare efort printre fulgii mari, care păreau să-și întețească cernerea din ce în ce mai mult.

Se plimba cu disperare de colo până colo, încercând să zărească mașina albastră cu care Kenny îi promisese că va veni s-o ia în câteva minute, dar trecuse de-acum mai bine de o oră și încă nu apăruse. În plus, nu era sigură dacă se îndreptase în direcția pe care i-o indicase. Părea mai degrabă că se învârtea în cerc, dar încerca să-și facă singură curaj… Kenny o va găsi, în mod sigur, cât de curând… Trebuia!…

Ce diferită era viața de aici, își spuse ea, în comparație cu cea trăită la Londra, înainte și în timpul căsătoriei cu Gavin. Shelby O'Neal, proprietara uneia dintre cele mai faimoase și mai căutate saloane de frumusețe din Londra, să vină la o fermă din Montana și chiar să plănuiască a se căsători cu unul dintre proprietarii ei, era greu de crezut.

Timpul trecea cu greutate și Shelby se temea că va îngheța cu totul în întunericul care se lăsase, venindu-i în minte tot soiul de imagini de groază cu ea împietrită de îngheț și îngropată sub zăpada care nu se mai sfârșea. Nu-și mai simțea deja picioarele și genele îi erau încărcate de promoroacă. Nu avea cum să învingă bătălia cu natura dezlănțuită într-un mod

atât de cumplit. Va muri. Va face un colaps și va muri cu siguranță dacă mai stătea mult afară și nimeni nu va ști ce s-a întâmplat cu ea. Cuprinsă de panică, se uită cu disperare în jur, după ajutor. Kenny ar fi putut s-o ajute. Pentru numele lui Dumnezeu… unde era? Se vor căsători peste doar câteva săptămâni; cum fusese posibil să o abandoneze așa, în urgia de afară? Poate era nedreaptă, acum, dar situația în care se afla era, în primul rând, nedreaptă. Lacrimile îi înghețară înainte de a apuca să i se scurgă pe obraji și Shelby își șterse fața, impacientată. Avea douăzeci și cinci de ani… Era prea tânără ca să moară, mai avea încă atât de multe lucruri de făcut… Dacă nu i s-ar fi părut atât de zadarnic totul, în viforniță asta, ar fi putut să strige. Da, să strige! De ce nu? Cu certitudine, Kenny nu avea cum să o vadă în asemenea condiții, dar dacă striga mai avea o șansă. O șansă!… O putea, cel puțin, auzi.

Dar cum să strige, când nu mai era capabilă nici măcar să plângă?… Era sigură că orice sunet ar fi vrut să scoată s-ar fi întors înlăuntrul ei, descurajat de frigul de afară și în plus era deja prea răgușită pentru a se mai putea baza pe vocea ei. Totul era în zadar! Fusese o nebunie să se gândească la asta. Era imposibil, deci, să fie găsită pe o astfel de vreme. Își pierduse toate speranțele. Nu mai rezista!… Nu se mai simțise atât de obosită în viața ei. Nu mai vroia decât să se așeze și să doarmă, indiferent unde. Zăpada albă întinsă la

picioarele ei îi păru dintr-o dată atât de îmbietoare, ca un pat cald în care o cuprindeau, liniștitor, brațele unui iubit. Probabil se va așeza, pur și simplu, să fie cuprinsă de aceste brațe și va adormi pentru vecie, dacă nu va găsi un adăpost. Și, probabil, așa s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi dat de cabana care fusese, într-adevăr, salvarea ei. De fapt, mult mai aproape de adevăr ar fi fost să spunem… dacă această cabană n-ar fi dat peste ea, pentru că fusese de-ajuns să mai facă doar o mișcare și se trezi în fața ei. Mai întâi crezu că dădu cu capul de vreun copac, dar după ce pipăi câteva clipe obiectul dur de care se lovise, găsi cu surprindere o clanță. Un moment, crezu că visează când apăsă metalul rece și se trezi înăuntru.

Era foarte întuneric și Shelby nu-și putuse da seama dacă era cineva acolo sau nu. Inima îi bătu cu putere, pentru că nu mai fusese niciodată într-o situație atât de dificilă.

– Hei, bună, spuse ea și gura i se curbă în cel mai neașteptat și mai elegant mod, calitate moștenită probabil de la toate femeile faimoase din familia ei, care ținiseră salon la Londra, și care se manifestă, brusc, și la ea, în fața pericolului posibil.

Când realiză că nu-i răspunde nimeni și nici nu se aude niciun fel de mișcare, Shelby respiră, în sfârșit, ușurată. Urmă însă imediat un moment de panică totală, în care își dădu seama că dacă nu era nimeni înăuntru, nu se va ști unde e, sau poate nu va mai ieși niciodată vie de acolo. Oricum, era

mai bine să nu se gândească și să se bucure de liniștea dinăuntru, unde în sfârșit scăpase de vâjâitul vântului în urechi și de bicele reci din obraji. Poate se găsea și vreo sobă, care să păstreze încăperea caldă până mâine, și mâine… Mâine, Kenny o va găsi sigur. Oh, dacă ar fi fumat, acum ar fi avut la ea o brichetă sau niște chibrituri și ar fi fost atât de simplu să poată vedea locul în care se afla. Oricum, din câte știa ea, soba se afla, de obicei în partea opusă ușii. Așadar, dacă era vreuna, trebuia s-o găsească în acel loc. Desigur, se gândi ea, orice proprietar care se respectă trebuie să aibă ceva la care să se încălzească, mai ales într-un loc atât de izolat și, în mod sigur, erau și niște chibrituri pe vreo poliță din apropiere sau pe cămin. Era tot ce putea spera. Încăperea fu ușor de străbătut, exact cum își imaginase și, în mod miraculos, după cum prevăzuse, era și un cămin și, desigur, găsi și chibriturile. Își dădu jos mănușile, tremurând din toate membrele și aprinse unul dintre atât de prețioasele chibrituri, uitându-se imediat în jur, plină de curiozitate. După toate aparențele, proprietarul nu putea fi prea departe. Părea să fi dat doar o fugă în orașul vecin pentru cumpărăturile zilnice sau pentru a-și vizita vreun prieten. Privind cu mai multă atenție, Shelby găsi și o lampă veche, pe care o aprinse cu unul dintre chibriturile rămase. Nu era un loc luxos, desigur, dar ceea ce o interesa era faptul că găsise un cămin în care ardeau mocnit câteva vreascuri și care se puteau reaprinde cu

repeziciune și, în plus, găsi câte ceva de mâncare și o carafă cu apă. Nu mai fusese niciodată în viața sa la țară și nu mai stătuse în asemenea condiții modeste, dar acum era fericită că găsise acest loc și că putuse supraviețui. Nu era încă foarte târziu, doar începutul serii, dar temperatura aerului de afară era atât de scăzută cum nu mai simțise niciodată în viața ei. Probabil noaptea era și mai rece, așa că prima ei prioritate fu să întețească focul. Nu fu nevoie de foarte mult timp ca încăperea să se încălzească îndeajuns pentru a-și putea scoate hanoracul și să se așeze puțin mai departe de foc, privind încă o dată în jur, de data asta, desigur, mult mai relaxată. În mijlocul camerei era o masă lungă și câteva scaune, iar pe doi dintre pereți câte două paturi suprapuse. Ceva mai în colț, lângă ușă, se găsea și o plită, unde se putea face un ceai sau cafea și se putea găti, nepretențios. Întreaga cameră era însă foarte curată și plăcută, deși podeaua fusese acoperită cu o carpetă absolut banală. Farmecul rustic, ar fi spus prietenii ei londonezi, deși cu siguranță s-ar fi gândit și la lumina electrică în asociere cu acest farmec. Pentru ea însă, mica lampă pe care o aprinsese era foarte interesantă prin ineditul ei și lumina pe care aceasta o împrăștia în încăpere era foarte caldă și discretă. La un moment dat, Shelby tresări, uitându-se brusc spre ușă, de unde se auziră niște zgomote ciudate. Ascultând însă cu mai multă atenție, descoperi că era doar șuierul viforului care vuia printre copaci. Se ridică, totuși

și închise ușa mai bine, pentru a se putea simți mai în siguranță. Nu era doar instinctul uman obișnuit care o îndemnă să ia o astfel de hotărâre imediată, cât mai ales faptul că nu mai văzuse niciodată în viața ei un trai atât de primitiv. Ca londoneză din tată-n fiu, Shelby mai ieșise doar o singură dată la țară și atunci doar într-o excursie de câteva ore, cu școala, la o fermă din apropierea orașului său natal. Kenny îi spusese o dată că pe miile de acri de pământ ale familiei sale sunt o mulțime de căprioare și de alte animale inofensive, dar nu-l întrebase niciodată dacă erau și urși.

Fiecare zgomot pe care îl auzea acum, lua în mintea ei înfierbântată proporțiile unei catastrofe. Deodată, sări ca arsă la zgomotul unei crengi de copac, care păru că se rupsese din cauză vântului. Dar, ascultă mai bine, asta era? Putea fi un urs sau un lup. Citise o sumedenie de cărți și văzuse destule filme cu oameni care fuseseră atacați de fiare în colibe de genul căreia în care se afla ea acum. Dacă se va întâmpla și cu ea la fel? Va supraveți? Era destul de puternică, dacă se speria așa doar auzind zgomotele firești ale pădurii pe o astfel de vreme?

Dar fusese doar un astfel de sunet? De data asta, era sigură că auzise mai mult decât atât. Ușa începu să se zgâlțâie cu putere și Shelby își vărsă pe genunchi, tremurând, supa pe care tocmai începuse s-o soarbă, înfometată. O altă bubuitură și sări speriată, lipindu-se de perete. Părea să fie un animal foarte mare dacă avea o forță ca asta.

Dumnezeule, va sparge ușa, cu siguranță, dacă va continua așa.

Nu mai fusese atât de speriată niciodată în viața ei. Acum, fiara dădea târcoale colibei.

Inima i se opri în loc de emoție, când, deodată, în fața geamului apăru un cap cu blană, iar în momentul imediat următor, o labă începu să scuture cu putere marginile ferestrei.

Dumnezeule, fusese preocupată doar de ușă și uitase cu totul de fereastră. Se apropie în grabă, dar animalul împingea deja fereastra, așa că Shelby constată cu groază că îi era imposibil să o mai proptească.

După asta, totul păru să se liniștească, până în momentul în care ușa fu trântită cu atâta furie, încât Shelby căzu aproape în nesimțire pe marginea patului.

– De ce naiba n-ai deschis ușa când am bătut? se năpusti asupra ei fața acoperită de blană, cu ochii ieșiți din orbite.

Kyle Whitney își dădu la o parte, nervos, gluga plină de zăpadă care-i acoperea tot capul și Shelby îl recunoscu cu uimire, înainte să leșine.

***

Era încă în pat, deși fusese aranjată într-o poziție mult mai confortabilă.

Privi panicată încăperea, când recunoscu încă o dată profilul aspru al lui Kyle Whitney, privind încruntat focul din cămin. Arăta, totuși, mult mai uman acum, după ce-și scosese geaca groasă de blană, iar zăpada i se topise de pe părul lung și cârlionțat. Shelby îl privi cu atenție cum își bea cafeaua, sau, în orice caz, ceva asemănător, concentrat asupra focului, ca și cum ar fi fost cel mai important lucru pentru el în momentul de față. Avea o mină inabordabilă, chiar cu mult mai mult decât când îl văzuse pentru prima oară, cu două săptămâni în urmă.

Pe Kenny Whitney, Shelby îl întâlnise cu șase luni în urmă, cu totul și cu totul întâmplător, când venise să întrebe de una dintre colegele sale, la firma la care lucra ea. După aceea revenise acolo de foarte multe ori, dar nu pentru a o vedea pe Ann, ci pe ea. Cealaltă fată acceptase cu nonșalanță această pierdere, găsindu-și, la puțin timp după aceea, un nou pretendent. Shelby nu agreea însă astfel de schimburi și făcuse tot ce putuse pentru a-l descuraja pe Kenny, dar el fusese de neclintit. După ce îl găsise așteptând-o în fața casei ei, într-o seară ploioasă, ud leoarcă, îl invitase, în sfârșit, înăuntru. Rămăseseră atunci câteva ore împreună, vorbind de toate și de nimic. Kenny era în Londra de un an, la un curs de specializare în domeniul agricol, împreună cu vărul și

asociatul lui, care însă plecă foarte curând din Londra, în Montana, pentru a prelua frâiele fermei. Viața lui Kenny părea să fie asemenea vieții tuturor fermierilor despre care citise sau auzise Shelby, având toate datele unui cowboy modern: aspru, tare și foarte decis. Atât de decis, încât atunci când îi ceruse să accepte s-o întâlnească din nou, Shelby fusese de acord imediat, impresionată de atitudinea lui caldă și hotărâtă.

Următoarele două luni fuseseră cele mai fericite pe care le avusese în ultimul timp, Kenny insistând să se vadă ori de câte ori putea. Încet, încet, dragostea lui pasională, care nu-i cerea nimic în schimb, îi încălzi inima, pentru prima dată de la despărțirea de Gavin.

După cele două luni, Kenny a trebuit să se întoarcă în Montana. Shelby făcuse tot ce îi stătuse în putință pentru a-și alunga dezamăgirea, știind încă de atunci că îi va lipsi foarte mult. Nu mică îi fusese mirarea când Kenny îi ceruse să-l însoțească. Shelby nu acceptase, atunci, bineînțeles. Trecuse doar un an de când îl pierduse pe Gavin și o altă relație serioasă ieșea cu totul din discuție. Kenny rămăsese însă la fel de insistent chiar și de la distanță, scriindu-i foarte des și reînnoindu-și, de fiecare dată, invitația. În cele din urmă, Shelby acceptase.

Fusese conștientă încă de la început de faptul că vărul lui Kenny, Kely, dezaproba prezența ei în Montana, pentru că

acesta râdea sarcastic ori de câte ori o vedea sau spunea ceva și nici măcar nu încerca să ascundă faptul că nu o suporta. Comportarea lui fusese aproape un șoc pentru Shelby. Crezuse la început că avea aceași vârstă cu Kenny, dar aflase peste puțin că avea în jur de treizeci și cinci de ani. Oricum, cinismul lui nu se manifesta doar față de ea, așa cum avea să se convingă curând, privind pe oricine cu ochii îngustați de ironie. Era, însă, unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care-i văzuse în viața ei. Avea un corp foarte musculos, pe care pantalonii de piele și cămașa foarte strâmtă – ținuta lui obișnuită – îl puneau foarte bine în evidență. Părul lung și foarte negru era presărat cu câteva fire argintii, iar sprâncenele bogate îi adumbreau ochii cenușii într-un mod extrem de atractiv. Gura, extrem de senzuală, era din păcate permanent curbată într-o linie a veșnicului nemulțumit. Așa era și acum, în timp ce privea, foarte concentrat, jocul flăcărilor din fața lui și așa devenise și după atacul verbal pe care-l avusese asupra ei, după ce forțase ușa.

Între timp, urmele incidentului fuseseră înlăturate și Shelby își spuse că, probabil, îi trebuise ceva răbdare să facă toate acestea. Simțindu-i privirile, bărbatul se întoarse imediat în direcția ei și Shelby îl analiză cu atenție. Kyle se ridică în picioare și se apropie de pat.

– Cafea? întrebă el, în timp ce Shelby se minuna de grația naturală care-i însoțea fiecare mișcare.

Shelby se ridică într-un cot, uitând subit ideea anterioară de a se preface că încă mai dormea.

– Te rog, spuse ea, mutându-se pe unul dintre cele două scaune de lângă foc, unde el îi aduse imediat o ceașcă mare cu cafea fierbinte, după care se așeză alături de ea.

– Sper că n-ai nimic împotrivă să-mi răspunzi acum la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme… De ce nu m-ai lăsat să intru?

Neprimind niciun răspuns, Kely adăugă nerăbdător:

– N-ai nimic de spus?

Shelby simți cum obrajii îi deveniseră roșii ca focul, neștiind dacă să-i spună sau nu adevărul, dar în cele din urmă răspunse, cu capul plecat:

– Am crezut că e un animal din pădure…

Gura lui țistui ironic:

– Ce fel de?…

Shelby oftă, încurcată:

– Un lup, sau un urs, n-aș putea să spun exact, răspunse ea încet, dar se enervă imediat ce-l auzi râzând ca de cea mai mare prostie pe care o auzise în viața lui.

– Nu avem așa ceva pe-aici, răspunse el, sec.

– Nu aveam de unde să știu, preciză ea, arțăgoasă.

– Doamnă, ești un adevărat dezastru. Ce planuri ai de gând să pui la cale?

– Niciunul.

N-am avut de unde să știu că această colibă e a ta, nu-i așa?

– Da, e adevărat, recunoscu el cu seriozitate. Dar dacă eram cu adevărat un urs, probabil te credeam destul de apetisantă pentru a da un bobârnac ferestrei și a te scoate afară.

– Am uitat să blochez fereastra, răspunse ea, prefăcându-se că nu observă tonul lui aluziv.

– Chiar crezi că asta ar fi oprit un urs flămând să te atace?

– Atunci, de ce o mai închizi așa?

– Pentru a opri frigul să intre și căldura să iasă, spuse el cu un surâs sarcastic.

Shelby primi în tăcere replica lui, dar își promise în gând să nu-i mai dea niciodată prilejul de a râde de ea.

– Cum m-ai găsit?

– Am pus o duzină de oameni să te caute, după ce Kenny s-a întors și ne-a povestit ce s-a întâmplat. Deși, m-am rugat după aceea lui Dumnezeu să se întoarcă și ei fără să te găsească.

Shelby își spuse că avea tot dreptul să fie supărat pe ea, după ce fusese nevoit să stea atât de mult timp în gerul de afară, dar se întrebă cum fusese posibil ca din toți cei pe care-i trimise în căutarea ei, tocmai el s-o găsească.

– Nu era nevoie să pornești în căutarea mea, m-aș fi descurcat de una singură, imediat ce s-ar fi îmbunătățit puțin vremea.

Ochii lui mari și cenușii o priviră neîncrezători:

– Chiar crezi asta?

– Da, își flutură ea genele, fără să-l privească.

– Și ce-ai fi făcut?

– Nu știu. Dar m-aș fi descurcat.

– Știi unde e rezerva de apă?

– Păi…

– Știi sau nu? replică el cu duritate.

Nu știa nici măcar de unde luase apa pentru a face cafeaua, dar era prea mândră ca să recunoască asta în fața lui.

– Aș fi topit niște zăpadă, așa cum ai făcut tu.

– Dacă ai fi avut curajul să deschizi ușa, surâse el sarcastic…

Și n-am topit zăpadă, e un bazin ceva mai încolo, dacă nu l-ai observat încă.

– Am aruncat o privire.

– E și un robinet, poți avea câtă apă poftești.

– Se pare că știi totul despre acest loc.

– Bineînțeles, e proprietatea dublului K, spuse el mijindu-și ochii: Kenny și Kyle.

– Ce e, de fapt, acest loc?

– Îl folosesc oamenii mei, atunci când au nevoie.

Shelby nu fu deloc surprinsă de expresia ,,oamenii mei", pentru că știa deja ce avere imensă aveau cei doi veri. În plus, probabil Kenny s-a obișnuit deja cu ideea că vărul său nu va

accepta niciodată să fie doar vioara a doua, în niciunul din sectoarele vieții sale.

– Când vom putea pleca de aici? întrebă ea, brusc.

– Nu pot ști nimic mai mult decât ceea ce știi tu, răspunse el, așezându-se mai bine pe scaun.

Shelby îi aruncă o privire cercetătoare:

– Ce vrei să spui?

Kyle se uită lung spre ușă:

– Auzi ce e afară? întrebă el ridicându-și sprâncenele frumos desenate.

– Vântul? se încruntă ea.

– Vântul, răspunse Kyle ironic. Va continua așa, toată noaptea. Probabil și mâine, continuă el, privind-o cu atenție. În timp ce el va urla afară, noi vom urla că suntem prinși aici.

Shelby deveni dintr-o dată foarte palidă și, înghițind cu greutate, întrebă foarte încet, privindu-l drept în ochi:

– Vrei să spui că e posibil să fim înzăpeziți aici?

– Deja suntem înzăpeziți, răspunse el. Chiar dacă nu va mai ninge deloc, asta nu ne va ușura situația.

– Nu e necesar să fii atât de ironic.

– Totul e necesar, acum!…

Brusc, poziția lui relaxată dispăru și în fața ei apăru un om cuprins de o furie de-a dreptul periculoasă.

– N-am de gând să mai suport întrebările idioate ale unei bone proaste ca tine, niciun moment în plus, ai auzit?

Ieși dracului de-aici și stai pe-afară!

– Bonă? De ce mi-ai spus așa?

– Da, bonă idioată! Habar n-ai cum să ai grijă de tine!

– După cum vezi, n-am pățit nimic și, oricum, nu eram în pustiu.

– Nu?

Kyle se ridică în picioare, o prinse de umeri și o luă pe sus, ducând-o cu forța în fața ferestrei.

– Uită-te mai bine, urlă el, arătându-și colții. Ce dracu e, dacă nu un pustiu, ceea ce se vede?

Un moment, Shelby vru să protesteze și să-i spună că n-avea dreptul s-o trateze astfel, chiar dacă nu o suporta, dar închise doar ochii, oftând. Niciun protest de-al ei nu putea stinge o asemenea furie oarbă, așa încât se uită pe fereastră, resemnată.

Vântul continua să bată cu putere, dar nu mai ningea. Zăpada însă cuprinsese tot ținutul, întinzându-se în straturi imense, cât vedeai cu ochii.

– Nu știu ce să zic, oftă ea.

– Bineînțeles că nu știi, răcni el, eliberând-o totuși din strânsoare.

După cum ți-am spus, habar n-ai cum să trăiești în astfel de condiții.

– Pe când tu, presupun că ești un adevărat as.

Kyle își duse brațele musculoasela piept.

– Să punem puțin lucrurile la punct, în sensul ăsta, răspunse el ironic. Care dintre noi are mai multe șanse să supraviețuiască afară pe o astfel de vreme?

Shelby dădu din mâini cu nervozitate:

– Nu e o întrebare potrivită. Tu ești născut aici.

– Exact! Atunci, de ce nu poți să stai liniștită și să mă lași pe mine să decid ce avem de făcut de-acum încolo, în situația asta?

– Asta e ceea ce vrei întotdeauna, nu? întrebă ea cu asprime. Kyle Whitney să dea ordinele și toată lumea să-l asculte.

– Te deranjează atât de mult acest fapt? spuse el îngustându-și ochii.

– Nu, nu mă deranjează. Doar că nu vreau să mai colecționez în viața mea încă un bărbat care așteaptă din partea mea să spun întotdeauna ,,da". Tu ai ales să mă cauți, nu ți-am cerut eu.

– Tipul tău de femeie nu cere, explicit, niciodată, nimic, domnișoară O'Neal, răspunse el enervându-se și mai mult, dar ia imediat cu plăcere tot ce i se oferă.

Shelby se înălbi de mânie, în fața acestei insulte:

– Ce vrei să insinuezi că am luat?

– Kenny ți-a trimis biletul de avion să vii încoace, nu-i așa? întrebă el printre dinți. Kenny îi trimisese, într-adevăr biletul de avion în scrisoarea imediat următoare scrisorii prin care ea

îl anunța că e de acord să-i facă o vizită, dar ea nu-i ceruse asta și nici nu îi spusese că nu poate avea banii pentru a face o astfel de călătorie. A fost hotărârea lui de a-i trimite biletul de avion, iar ea a privit asta ca pe un gest de dragoste din partea lui. Nu-i trecuse prin minte că ar putea fi considerată o mâncătoare de bani, din această cauză. Kyle nu-și dădea seama cât de mult greșea acum.

– Ți-ai făcut o impresie greșită despre mine, domnule Whitney.

– Ah, da? Nu cred, șuieră el. Ești o văduvă foarte tânără și atractivă și te-ai gândit că vărul meu e foarte potrivit pentru a-l jumuli tu.

– Nu…

– Oh, da, o întrerupse el cu răceală. După ce Kenny s-a întors din Anglia și a început să-mi împuie capul cu calitățile văduvei pe care a găsit-o acolo, am simțit imediat că ceva nu e-n regulă.

Când am văzut că și-a lăsat logodnica pe care o avea din liceu, pentru tine, am știut că am toate motivele să mă tem pentru el. Am sperat că distanța și timpul îl vor ajuta să te uite. Tu, însă, te-ai ținut de capul lui. I-ai scris aproape în fiecare zi, din câte știu.

– De două ori pe săptămână, raspunse Shelby, indignată.

Nu putea uita asta, pentru că scrisorile lor îi apropiaseră foarte mult, în ultima vreme.

– A fost destul ca să nu-l lași să te uite, comentă el, fixând-o cu privirea.

De asta trebuie să mă ocup eu acum…

Shelby nu mai fusese pusă într-o asemenea situație nedreaptă, niciodată în viața ei.

– Kenny e un copil, dacă are nevoie de tine, pentru a…

– E cu doi ani mai tânăr decât tine, apăsă el cuvintele.

Shelby își aducea foarte bine aminte acest lucru; fusese unul dintre principalele motive pentru care îl refuzase, mai întâi, dar el o convinsese că acest fapt nu avea nici cea mai mică importanță, că doi ani diferență nu aveau cum să se simtă într-o relație. Kyle Whitney, considera însă că această situație era cu totul și cu totul în defavoarea ei. Shelby se simți însă nedreptățită. Kenny o terminase cu iubirea lui din adolescență cu un an înainte de a o cunoaște pe ea și dacă vărul său nu avea habar de asta, nu era, desigur, vina ei. Oricum, nici Kenny nu fusese obligat să-i dea toate amănuntele despre viața lui personală. În plus, dacă ea îi scrisese lui Kenny de două ori pe săptămână, Kenny îi scrisese chiar câte două scrisori pe zi, astfel că nu putea fi acuzată de nimic.

– Mulțumesc însă cerului că i-a trecut și nu mai e atât de interesat de tine, spuse Kyle rânjind cu satisfacție.

Shelby avu impresia că nu auzise bine:

– Poftim?…

– Ai auzit foarte bine, comentă el și umbra unui zâmbet ironic îi trecu ușor peste față.

– Ai putea să-mi explici mai bine? întrebă ea, încercând din răsputeri să pună lucrurile cap la cap pentru a înțelege ce s-a putut întâmpla.

– Faptul că nu Kenny a ieșit să te caute nu-ți spune nimic?

Shelby îl analiză, speriată.

– L-am supărat cu ceva?

– După ce a alergat așa după tine până te-a văzut aici, cred că e destul de greu să înțelegi acum că nu-l mai interesezi.

– De ce? întrebă ea cu buzele uscate, neînțelegând ce interes avea acest om de a-l alunga pe Kenny din viața ei. Dar dacă ceea ce-i spunea era adevărat?

– Motivul pare să fie destul de serios, dacă a reacționat așa, răspunse el, punându-și o altă ceașcă de cafea tare. Poate pur și simplu a fost dezgustat de ceea ce ai făcut.

– Dar eu…

– A fost o prostie incredibilă s-o pornești de nebună pe vremea asta, oricât de nerăbdătoare ai fi fost să-l întâlnești pe Kenny.

– Dar…

– Și când vom ieși de-aici, îți voi da ceea ce meriți pentru ce ai făcut, scrâșni el. Se putea întâmpla să nu fii găsită până la primăvară.

Shelby făcu un efort pentru a nu cădea de pe scaun.

– Până la primăvară? îngăimă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, când va veni dezgheţul, comentă el, îngustându-şi din nou ochii.

Shelby era distrusă. Pur şi simplu nu putea crede că între ea şi Kenny s-a putut strecura vreo neînţelegere. Nu, nu putea fi adevărat. Era în afara oricărei logici.

Capitolul 2

– Domnule Whitney…

– Cred că, încă de acum câteva zile, Kenny a hotărât că eu trebuie să fiu acela care să-și ia pe cap toată responsibilitatea de gazdă, așa că vrei acum să mă ajuți să prepar ceva pentru cină? Dacă nu, poate vei așeza tu tacâmurile, spuse el, căutând deja prin cutiile din bufetul de deasupra chiuvetei.

– Pot găti eu, Kyle, spuse ea.

– Mulțumesc cerului, răspunse el cu o privire care vroia să exprime mulțumirea că era și ea bună de ceva.

Shelby era de-a dreptul îngrijorată de imaginea pe care și-o făcuse Kyle despre ea. Puțin peste un metru șaptezeci, cu părul blond-roșcat trecându-i în valuri peste umeri și ochii verzi sclipitori, nu putea să-i inspire probabil prea multă

încredere și ajunsese poate să blesteme momentul în care intrase în viața lui.

– Kyle… Despre Kenny…

– Tocmai se ducea s-o întâlnească pe Wendy când l-am văzut ultima dată, răspunse el cu o onestitate de-a dreptul crudă.

Wendy Seymore era fosta iubită din liceu a lui Kenny, Shelby știa asta și chiar o întâlnise cu o ocazie, în care Wendy nu pierduse prilejul să îi arate cât de mult o antipatiza. Nu o învinuia cu nimic pe biata fată, dar pur și simplu era de necrezut că logodnicul ei a fost în stare s-o lase să înghețe așteptându-l în viscolul de afară, în timp ce el se distra la căldurică, în ferma vecină, cu fosta lui iubită. Nu era acesta Kenny cel pe care-l știa și-l iubea. Se întâmplase ceva, cu siguranță, care-l împiedicase să-i vină în întâmpinare.

– Ca să spunem lucrurilor pe nume, Shelby, o abordă brusc Kyle, scoțând-o din meditațiile ei, vei sta aici doar două săptămâni, după care tot vechile prietene vor fi baza, pentru Kenny.

– Uite ce e, domnule Whitney, dacă te gândești la ceea ce cred eu, pot să-ți spun că nu am fost plătită pentru extra-servicii, spuse Shelby, în timp ce două pete roșii de furie îi îmbujorară obrajii.

Privirea lui se mută încet pe picioarele ei, apoi spre vârful cizmelor cu toc.

– De ce nu-ți scoți astea? Sunt complet ude. Și hainele… De ce nu le-ai dat jos de pe tine, să le usuci?

Shelby îi observă surâsul sarcastic, dar nu-l putu acuza, pentru că își dădea și ea seama acum, că ținuta care îi păruse perfectă atunci când făcuse cumpărăturile pentru această excursie, aici se dovedeau total deplasate.

-Îți sugerez să le schimbi, până nu faci pneumonie.

– Oh, nu, îți dai seama că nu voi face asta.

– Și intră repede sub pături cât mai sunt încă uscate, ordonă el, fără a-i lua în seamă protestul.

– Nu există nicio pătură aici, spuse ea cu superioritate.

Bărbatul arătă cu capul spre pat și Shelby observă atunci că erau câteva rânduri de pături acolo, care erau desigur, prea destul, pentru toate cele patru paturi existente în încăpere.

– Și dezbracă-te odată, ordonă el, ridicându-se de pe scaun. Ești la fel de udă ca și mine, spuse el, privindu-și pantalonii lipiți de picioarele musculoase. Îți voi urma exemplul după aceea, imediat.

– Nu sunt copil, lasă-mă…

– Atunci acționează ca un matur, explodă el, trecându-și cu nervozitate mâna prin păr. Sunt obosit, Shelby, și n-am niciun chef să avem atâtea discuții pe seama unui subiect atât de banal, cum e cel în legătură cu necesitatea de a scoate de pe noi hainele ude. Și mai am și o foame de lup, așa că te rog nu mă înfuria și mai mult, pentru că nu mă mai pot stăpâni.

– Ah, da?

– Mai ales în preajma ta, răspunse el cu o grimasă ciudată.

– Nu sunt chiar atât de udă, în schimb mi-e foarte foame.

– Imediat ce îți vei scoate hainele, vom mânca, așa că grăbește-te. Eu voi mai pune niște lemne pe foc, ca să mai crească flăcările. Dezbracă-te, odată!

– Dar…

– Acum ce mai e? întrebă el impacientat.

– Baia, spuse ea, jenată că trebuie să vorbească despre lucruri atât de personale cu el.

– Nu e nicio baie aici.

– Știu, răspunse ea, întrebându-se cum o putea crede atât de proastă să-și închipuie că vroia să facă o baie acolo. Vreau să spun…

– Afară, spuse el, înțelegând în sfârșit disconfortul ei. În spatele cabanei. Acest loc nu a fost construit pentru a fi locuit iarna, spuse el, fără niciun pic de părere de rău că trebuia să iasă din nou afară. E folosită doar câteva săptămâni pe an, primăvara și vara, așa încât nu s-a considerat necesar să se investească pentru o construcție mai dichisită. Totuși, au fost făcute aici provizii de mâncare, pentru orice eventualitate.

– Pentru cazul în care vreo femeie iresponsabilă se rătăcește prin aceste locuri, adăugă Shelby, știind că la asta făcuse el aluzie.

– Exact, confirmă Kyle. Ia o lampă cu tine, o sfătui el.

N-am niciun chef să te pierzi din nou și să fiu nevoit să te caut iar.

Shelby țistui nemulțumită din buze, dar nu mai spuse nimic, convinsă fiind că orice-ar fi răspuns, ar fi fost doar un nou prilej pentru el s-o condamne. În plus, necesitatea de a merge la baie devenise prea presantă, așa că își puse haina, după care pălărioara și mănușile și luă lanterna.

– E la dreapta, îi explică el, fără s-o privească.

Shelby îi aruncă o privire ironică de mulțumire, deși frigul de afară îi tăie respirația imediat ce deschise ușa. Ninsoarea încetase cu totul, dar vântul era încă atât de puternic, încât fu luată aproape pe sus, în momentul în care se îndreptă spre construcția din lemn din apropierea cabanei.

Când se întoarse, Kyle stătea încă așezat în locul în care-l lăsase, privind-o liniștit cum se chinuiește să închidă ușa bătută din toate părțile de vântul puternic.

Deodată, privind-o mai atent, se ridică în picioare și se îndreptă spre ea.

– Ai căzut? Ai o tăietură la frunte. Lasă-mă să văd ce e.

Shelby se simți foarte mică și vulnerabilă în fața lui, deși era o celebritate la Londra și o femeie de afaceri de mare succes.

Deși îi displăcea foarte mult Kyle, și modul în care-i vorbea, amintindu-i tot timpul cât de proastă fusese că se rătăcise așa, îi era foarte recunoscătoare că era acolo, cu ea.

– Îmi pare rău, spuse ea, în timp ce el îi examina tâmpla dreaptă cu o delicatețe absolut surprinzătoare. Cred că am făcut asta când am leșinat aici, mai devreme.

– Nu e prea rău, deși ți-a plesnit puțin pielea. Voi spăla locul, imediat ce îți vei da jos hainele astea ude, spuse el, apropiind-o mai mult de foc.

Shelby își strânse și mai mult hainele pe lângă corp, dar se înfioră imediat de senzația neplăcută care o cuprinse.

– Dezbracă-te odată!…

Shelby își dădu jos cu greutate hainele, lăsându-le să cadă la întâmplare pe podea și se înfășură imediat în pătura pe care i-o întinse Kyle. Deși total inconfortabilă, din cauza asprimii care-i zgârâia pielea, ineditul acoperământ o făcu să se încălzească imediat, ceea ce îi dădu o minimă senzație de confort, dar dându-și seama cât de gravă era situația în care intrase, se așeză pe marginea patului și lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji.

Totul păruse atât de minunat până astăzi, își spuse Shelby. Îl iubea pe Kenny și fusese atât de fericită de planurile lor de căsătorie, mai cu seamă că el acceptase să trăiască la Londra după asta, astfel că Shelby nu avusese de ce să se teamă pentru afacerile ei. Acum era pierdută în zăpadă, într-o cabană primitivă, fără haine, Kenny nu mai vroia să știe de ea, iar bărbatul cu care împarte camera o jignește tot timpul.

Era prea mult și prea brusc.

Ultimile sughițuri de plâns fuseseră atât de puternice, încât Kyle se întoarse imediat spre ea.

– Ce se…

Din două mișcări ajunse lângă pat și se așeză alături de ea, strângându-i capul la piept.

– Shelby, ce s-a întâmplat? Spune-mi ce nu-ți convine, întrebă el, supărat.

Omul acesta trebuia să fie foarte insensibil, dacă nu realiza ce se întâmplase cu ea, se gândi Shelby.

– Nimic nu-mi convine, răspunse ea, simțindu-se de-a dreptul mizerabil.

– Hei, o să fie minunat! În câteva zile vom putea pleca de-aici și-atunci…

– În câteva zile? gemu Shelby, plângând mai tare ca până atunci.

– Ți-e foame?

– Nu, nu e asta, răspunse Shelby, plângând de mama focului.

– Atunci, ce e? ridică el tonul. Ți-e teamă că nu vei reuși să supraviețuiești aici fără…compania vărului meu?

Insulta veni atât de neașteptat, încât Shelby își înteți și mai mult plânsul.

– Pentru simpla dumitale informație, domnule Whitney, răspunse ea cu răceală, îndepărtându-și capul, am dormit singură în fiecare noapte de când am rămas fără soțul meu.

– De ce?

– Cum de ce?

– Kenny cred că ar fi împărțit bucuros patul cu tine și chiar niște oameni de-ai mei nu s-ar fi dat în lături, spuse el pe un ton plin de ironie.

Shelby reuși să treacă peste momentul de isterie care o apucase la auzul acestor vorbe și spuse doar:

– Spui cu atâta aroganță ,,oamenii mei", încât mă dezgușți, replică Shelby cu nervozitate.

Auzise și ea o serie întreagă de bârfe despre văduvele tinere, de la moartea soțului ei, cum era și acel proverb odios care spune că… ,,dacă ai făcut-o odată, nu vei mai putea trăi fără să n-o mai faci", dar ea avusese întotdeauna doar un singur bărbat și acela fusese Gavin, pe care-l iubise enorm. Nu se grăbise să-l înlocuiască în viața ei intimă și nici nu putea spune despre ea că era o persoană atât de senzuală, încât să simtă lipsa unui bărbat. Nu-i plăcea să trăiască, așa cum a văzut multe persoane în viața ei, ca sclavă a pasiunilor fizice.

Kyle ridică ușor din sprâncene.

– Vrei să spui că vărul meu n-ar fi fost bucuros să împartă patul cu tine?

Dar era ridicol, se revoltă în gândul ei Shelby… Erau blocați în pustietate pentru câteva zile – refuza să se gândească la faptul că acest timp s-ar putea prelungi mai mult – iar el avea chef de astfel de discuții necviincioase!…

– E stupid! spuse ea, ridicând tonul, în timp ce se ridică în picioare, învelită toată în pătură. Suntem nevoiți să stăm închiși aici împreună, poate să ne luptăm să supraviețuim, așa că nu cred că trebuie să ne spunem lucruri neplăcute.

După un moment de ezitare, Kyle îi spuse foarte hotărât:

– Trebuie să-ți pun ceva pe frunte.

– Nu, nu e nevoie, răspunse ea, încă vizibil afectată de cele petrecute între ei.

– Fără discuții fără sens, îți amintești? întrebă el și deschise ușa dulăpiorului cu medicamente, postat în partea care ținea loc de bucătărie.

Shelby stătu aproape nemișcată în timpul operațiunii de curățire a ranei, ferindu-se chiar să ridice ochii spre el, ceea ce era extrem de greu în circumstanțele date.

O aromă intensă de aftershave învăluia trupul lui atletic și Shelby realiză și mai mult, cu această ocazie, că era un bărbat extrem de atractiv.

– O să-ți crească barba, spuse Shelby, fără nicio legătură și Kyle râse cu poftă pentru prima dată, uitându-se în jos, spre ea, cu ochii lui cenușii amuzați la culme.

Shelby roși, deși nu era genul care se îmbujora atât de ușor, dar bărbatul acesta o făcea să se simtă și mai tânără decât era, aproape o puștoaică. Nu era o senzație prea confortabilă.

– Cred că m-aș putea suporta așa, dacă și tu ai putea.

– Ce vrei să spui?

– Că nu mă deranjează deloc barba, răspunse el, aplicând în sfârșit, leucoplastul pe fruntea ei.

Shelby se gândi că într-adevăr, o barbă i-ar acoperi prea mult fața frumoasă și l-ar face, în schimb, să arate demonic. Spuse, totuși:

– Eu aș putea.

Apoi, se întoarse cu spatele la el, îndreptându-se spre bucătărie.

– Voi pregăti cina.

În timp ce prepara carnea la cutie și legumele conservate, Shelby realiză cât de relaxant era pentru ea să nu-i pese dacă el o vedea fără machiaj, cu părul vâlvoi și în pătura groasă, care probabil o făcea monstruoasă.

– Ești, într-adevăr, o bucătăreasă grozavă. Cred că renunț la Charlie, care habar n-are de nimic și apelez la serviciile tale, după ce ieșim de-aici, spuse Kyle, în timp ce dădu gata, cu mare poftă, mâncarea preparată de Shelby.

Ea era deja obișnuită cu glumele celor doi Kenny despre bucătarul lor, Charlie Peterson, așa că zâmbi cu îngăduință, pentru că simțea că toate acestea nu erau decât dovada afecțiunii lor pentru bătrânul bucătar, pe care-l tachinau cu orice prilej.

– Am auzit că mătușa ta ar fi foarte fericită să-l aibă, răspunse Shelby , în timp ce spăla vasele cu meticulozitate.

– Fiecare le știe pe-ale lui, replică el. Lasă asta în grija mea, spuse Kyle, apropiindu-se de chiuvetă și luându-i farfuriile din mâini. Ai făcut deja destule. E timpul să te odihnești. Du-te să te culci. Mâine dimineață vei vedea totul într-o altă lumină.

Shelby spera asta din toată inima, pentru că, pentru moment, totul îi apărea în negru. Poate mâine va avea puterea să-l întrebe ce a vrut să spună exact despre Kenny. Acum vroia, într-adevăr, să doarmă.

Și chiar căzu foarte repede în somn, după ce se vârî în așternut.

Avusese însă tot soiul de vise ciudate, cu ea îngropată în zăpadă, în timp ce viscolul îi șfichiuia obrajii. Se trezi speriată, incapabilă să recunoască, din primul moment, locul în care se afla.

O lampă veche ardea cu flacără mică într-un colț, iar de partea cealaltă a camerei, întins pe spate într-unul dintre paturi, Kyle dormea adânc. Era incredibil de atractiv, deși barba care începuse deja să-i crească, îi dădea un aer destul de aspru. Cuvertura căzuse aproape de tot pe podea, astfel că îi descoperise coapsele și pieptul acoperit cu un strat subțire de păr negru, ceea ce-i dădea un aer extrem de viril. Trecuse destul de mult timp de când nu mai văzuse un bărbat dezbrăcat și acest fapt era cu atât mai ciudat cu cât acest bărbat se întâmpla să fie chiar Kyle Whitney.

Shelby se întoarse brusc, răscolită la vederea acestui trup atletic, cu pielea ca de mahon. Era logodită cu Kenny și faptul că se emoționa așa la vedera vărului său nu era tocmai de bun augur.

Nu se putu însă abține și după un timp se întoarse să-l privească din nou și din nou, fermecată de frumusețea bărbatului care dormea liniștit, fără să simtă privirile ei flămânde.

Afară părea să ningă iarăși cu furie și Shelby se zvârcoli în pat, speriată la gândul că vor rămâne acolo și mai multe zile decât îi spusese Kyle.

– Nu poți să dormi?

Shelby se întoarse brusc spre locul din care se auziră cuvintele bărbatului, șoptite apăsat.

Kyle stătea întins pe-o parte acum, măsurând-o cu sprâncenele împreunate.

Shelby își mușcă în grabă buzele:

– Îi pare rău că te-am trezit, spuse ea, de asemenea șoptit.

– Nu m-ai trezit tu. Te doare capul?

– Dacă mă doare capul? întrebă ea uimită.

– În locul în care te-ai lovit, explică el.

– Oh, nu, nu, răspunse ea. Nu e nimic în neregulă cu asta.

– Atunci, de ce nu poți să dormi?

Cum îi putea spune că era din cauza emoției pe care i-o producea trupul lui gol? Dumnezeule!… Probabil că își

pierduse mințile! Îi displăcea profund stilul lui Kyle. Atunci, cum putea să simtă pentru el această atracție fizică atât de puternică?

– Shelby ?…

– E… E din cauza ninsorii care a început din nou, inventă ea, și mai tulburată din cauza modului în care își ațintise ochii spre ea.

– A început din nou? întrebă el, nu prea convins de această posibilitate.

Shelby îi aruncă o privire fugară. Sigur nu intuise oare gândurile ei atât de intime, în legătură cu el? Se temea că da.

Kyle se ridică și mai puse un lemn pe foc, apoi se așeză pe vine să privească flăcările.

– Kyle? șopti ea, văzând tăcerea lui.

Bărbatul se întoarse, sfidător:

– Te simți deja singură?

Shelby își lăsă ochii în jos, în timp ce tot sângele îi fugise din obraji în urma acestui nou atac verbal.

– Ți-am spus… Sunt obișnuită să dorm singură, replică ea indignată.

– Dar nu ești liberă, nu-i așa? întrebă el ironic, îndreptându-se spre ea.

Shelby făcu ochii mari, realizând încă o dată cât de periculos putea fi bărbatul de lângă ea.

– Nu ne prea agreem unul pe celălalt, spuse ea.

– Ce contează?

– Pentru mine contează, răspunse ea cu indignare crescută.

– De ce? întrebă el, așezându-se pe marginea patului. Pot să te asigur că sunt mult mai experimentat decât Kenny.

Shelby își strânse buzele ușor, gândindu-se că nu-și pusese niciodată întrebări de felul acesta în legătură cu Kyle, fiind atât de sigură că n-o plăcea.

– Tu ești sigur că ești liber, Kyle? întrebă ea, știind obiceiul lui de a pleca în fiecare seară de la fermă, pentru a vizita o anume doamnă Judd.

– Sylvia, la care probabil faci aluzie, se întâmplă să fie văduva celui mai bun prieten al meu. Îi asigur într-un fel protecția, asta-i tot.

– Sunt sigură că o protejezi, răspunse ea ironic.

– Ea face același lucru pentru mine.

– În același sens? Atunci, trebuie că sunteți, într-adevăr, foarte apropiați.

Shelby simți că mersese prea departe cu insinuările, când Kyle se apropie de ea, strângând-o la pieptul lui gol. O apropiere atât de intimă cu un bărbat, Shelby nu mai experimentase de multă vreme. Pătura îi căzuse de pe sâni și Kyle o îndepărtă, puțin, pentru a o privi. Ochii lui se umplură de o dorință nestăpânită:

– Kyle, te rog…

– Ai sâni foarte frumoși, spuse el, aplecându-se și prinzând între buze sfârcurile tari și rozalii.

Shelby își ridică mâinile pentru a-l împinge cât mai departe de ea, dar senzația de plăcere unică pe care o simți în tot corpul îi transformă gestul într-o mângâiere foarte senzuală.

– E ca de fildeș, comentă el în fața pielii ei, pe care o sărută cu o delicatețe desăvârșită, în timp ce o întinse din nou pe pat. Doar că e caldă, adăugă el. Foarte, foarte caldă. O mângâie ușor pe picioare, până la genunchi, după care începu să deseneze cu buzele cercuri mici și alambicate, pe tot corpul ei.

Era o nebunie să-l lase să continue, își spuse Shelby, dar atingerile lui erau atât de plăcute, încât totul părea că se petrece într-un vis frumos, din care nu vroia să se trezească. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea diversitate de nuanțe ale încântării. Gavin o iubise, dar nu fusese niciodată atât de interesat s-o ajute să ajungă pe asemenea culmi de încântare.

Gavin! Dumnezeule, cum făcuse această comparație? De dragul memoriei lui nu era deloc nimerit să se gândească la el în astfel de momente. Simțea că arde de dorință pentru bărbatul care îi dăruia asemenea mângâieri, dar nu trebuia

să-i dea impresia că a avut dreptate să creadă despre ea că doar cine nu a încercat nu a putut-o avea, așa cum încercase mai devreme să insinueze.

– Cred că trebuie să ne oprim, Kyle, spuse ea, încercând să-l îndepărteze. Te rog, încetează să mă mai săruți, Kyle, insistă ea, cu ultimele fărâme de mândrie feminină.

Kyle își ridică ochii spre ea, părând pentru câteva momente rupt complet de realitate. Apoi privirea i se limpezi și mai analiză încă o dată trupul ei gol, înainte de a spune foarte uimit:

– Dar eu nu te-am sărutat. Mă rog, nu aici, precizează el, punându-i degetele pe buze.

Brusc, Shelby constată că avea dreptate și un fior rece îi trecu pe șira spinării. Nu o sărutase nici măcar o dată pe buze, în ciuda acestei mari intimități stabilite între ei. Nu reprezenta nimic, deci, pentru el, era ca oricare altă femeie întâlnită pentru o banală descărcare fizică. Nimic nu i-ar fi putut-o arăta mai deslușit.

Kyle o privi cu răceală, distant și ironic:

– Nu-mi spune că vrei să-ți prezint scuze pentru ceva care ți-a plăcut la fel de mult și ție.

– Nu! Spuse Shelby simțind că explodează de furie, pe ea însăși, înainte de toate.

– Nu te uita așa la mine, Shelby, îi ceru el, întorcându-se în patul lui. Am încercat să te fac să uiți puțin de complicațiile care, oricum, au căzut în grija mea, acum că vărul meu s-a spălat pe mâini și a fugit, nemaivoind să știe de tine.

– Eu…

– Nu sunt interesat decât să mă folosesc de lucrurile care îmi intră sub mâini într-un fel sau altul, o întrerupse el, așa cum, probabil ți-ai dat seama. Și, în mod sigur, n-aș putea fi interesat niciodată de o femeie de genul tău.

Shelby devenise dintr-o dată foarte palidă. În primul rând, era șocată de propriul ei comportament și pe urmă de insultele lui. Fusese pe punctul să se căsătorească cu vărul lui, și s-a lăsat îmbrățișată de el. Merita toate insultele din lume, pentru lipsa ei de morală din acele momente.

– Îmi pare rău că ți-ai făcut o impresie atât de greșită despre mine, își începu ea pledoaria.

– Mi-am făcut o impresie greșită despre tine? repetă el, ironic.

Ochii lui reci o măsurară cu insistență din cap până-n picioare, făcând-o să devină, brusc, foarte conștientă de părul ei sălbatic, de ochii languroși și de buzele răsfrânte senzual.

– Cum ai denumi, atunci, ceea ce tocmai s-a petrecut între noi? Un simplu impuls?

– Nu știu, răspunse ea, deși știa cu cea mai mare exactitate ce anume o adusese în acea stare de exaltare extremă. Trecuse atât de mult timp, atât de extraordinar de mult timp, de când un bărbat o privise cu ochii cu care o privise el și, în plus, să o mai și atingă. Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată cu acest bărbat și nu se mai întâmpla, în general, își spuse ea, încărcată de regret și suferință.

– Nu înseamnă însă că aștept ceva de la tine, Kelly sau că ai vreo obligație în ceea ce mă privește, continuă ea.

Kelly izbucni într-un râs răsunător, după care spuse cu răceală:

– Ce ai putea aștepta de la mine?

– Tocmai ți-am spus: nimic.

– Pe dracu, nimic, răspunse el batjocoritor. Vrei să spui că nu mi-ai făcut niciun fel de avansuri?

– N-am făcut asta.

– Nu-mi spune mie!… Am vrut să fac dragoste cu tine, acum, doar dintr-un singur motiv. Pentru a mă convinge dacă e adevărat ceea ce am crezut întotdeauna despre tine, și anume că te culci cu toți bărbații care te vor. Nu intenționez însă să iau locul vărului meu nici în pat, nici din punct de vedere financiar. Sunt convins că indiferența lui Kenny ți-a cam dat planurile peste cap, dar nu te aștepta să mă însor cu tine pentru câteva momente de plăcere.

– Nu te-am sedus, Kyle, tu ai venit în patul meu.

– Da, pentru că m-ai privit foarte provocator. M-ai făcut să mă gândesc că vrei să facem dragoste.

– Nu!…

– Ba da, rânji el. Cele ca tine sunt întotdeauna curioase să testeze calitățile unui bărbat. Sper că am reușit să mă fac înțeles.

– Vorbești despre mine ca despre o flușturatică.

O femeie pe care n-ai de ce s-o mai cauți după ce te-ai culcat cu ea o dată, răspunse Shelby, dezgustată.

– Cum aș putea să vorbesc altfel? Știu exact ce ai fost și ce ești.

– Da? Poate îmi spui și mie. Sunt foarte curioasă să aflu.

– Ții neapărat?

– Ar fi foarte interesant să văd ce crezi despre mine.

Kyle o privi lung, plimbându-și insinuant ochii peste trupul ei.

– După viața pe care ai dus-o înainte de a-l cunoaște pe Kenny, cred că ai crezut că ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap, când a hotărât că se va căsători cu tine. Era tânăr, singur, departe de casă, deci foarte ușor de manevrat de o văduvă unsă cu toate alifiile, ca tine. Mulțumesc cerului că i-au venit mințile la cap.

– Viața pe care am dus-o? întrebă ea uimită, fără să-l slăbească din ochi, pentru a-l face să înțeleagă că aștepta o explicație. Din câte știa, nu exista în viața ei nimic de condamnat.

– Ești o văduvă foarte tânără. Sunt sigur că în momentul în care s-a căsătorit cu tine, fostul tău soț se aștepta să aveți o viață lungă împreună și să faceți copii.

– Bine, dar, ce e atât de neobișnuit în asta?

– Din păcate, a murit și te-a lăsat.

– Kyle, ce sunt prostiile astea?

Mi-am iubit foarte mult soțul.

– Tot atât de mult cât l-ai iubit pe Kenny? Cine are nevoie de o astfel de dragoste?

– Ce știi tu despre dragoste? se înfurie ea.

– Știu că la un an de la moartea soțului tău, obosită să te susții singură din câștigurile tale de nimic, în calitatea ta de coafeză, ai întâlnit un bărbat care era obosit să-și mai petreacă timpul de unul singur prin străini și ai crezut că poți face din el tot ce vrei.

– Eu nu doar lucrez în acest salon. Sunt proprietara acestui salon de coafură și e unul dintre cele mai cunoscute din Londra.

– Da, și câștigul nu-ți ajunge nici pe-o măsea.

– Nu știi ce vorbești, replică ea înfuriată.

– Știu că l-ai luat de prost pe Kenny. Un prost care să-ți asigure o viață relativ ușoară, cum nu mă îndoiesc că ai avut alături de soțul tău. Dar nu mă considera și pe mine un papă-lapte, Shelby, pentru că te asigur, sunt foarte departe de a fi așa. Foarte departe, repetă el, ridicând vocea.

De asta, Shelby era convinsă. Ceea ce o punea pe gânduri, era faptul că își făcuse o idee atât de greșită despre ea și nu înțelegea ce anume l-a făcut să ajungă la o astfel de concluzie.

– De unde ai toate aceste informații? întrebă ea încet.

– Unele dintre ele de la Kenny. În rest, sunt concluziile mele personale.

– Bine că știu acum ce crezi despre mine.

– Da.

– Atunci putem să dormim liniștiți, spuse ea ironic, deși numai de dormit nu-i ardea, după această discuție. Și sper că vom putea pleca de aici mâine, continuă ea, și chiar spera din tot sufletul că îl va vedea pe Kenny pentru a-i răspunde la câteva întrebări esențiale, pe care trebuia, cu orice chip, să i le pună.

– Nu sunt sigur că se va putea, mormăi Kyle.

– Oh, dar eu sunt, spuse ea, întorcându-se cu fața la perete.

Shelby se gândi la conversația avută cu Kenny ieri, care părea să-i fi întors toată viața pe dos încă o dată. Crezuse că el înțelesese în mod just ceea ce vorbiseră, dar acum nu mai era chiar atât de sigură. Ceea ce spusese el acasă despre ea era departe de realitate și Shelby se întreba de ce Kenny își mințise familia, în legătură cu persoana ei.

Ceea ce era mai rău însă, era faptul că nu mai credea că a fost o simplă întâmplare că a lăsat-o să-l aștepte afară, pe o astfel de vreme.

Capitolul 3

Nu intenționase niciodată să-i ascundă ceva lui Kenny, dar pur și simplu nu considerase important să-i vorbească despre trecutul ei, până ieri.

Totul se întâmplase atât de repede, după sosirea ei în Montana…

Kenny o ceruse în căsătorie la doar două zile după ce ajunsese aici. Urmaseră apoi pregătirile frenetice pentru nuntă, astfel că avuseseră foarte puțin timp să stea împreună singuri. Ieri însă se iviseră, în sfârșit, două ore în care reușiseră să fie complet singuri și Shelby considerase necesar să îi vorbească despre căsătoria ei cu Gavin.

Nimic din ceea ce îi spusese nu păruse să-l afecteze și se comportase în modul lui cald, obișnuit, tot restul zilei.

Se dusese să-și întâlnească fosta iubită când știa că ea se pierduse, că era posibil să fie în pericol… Acestea nu sunt lucruri pe care le face un bărbat îndrăgostit. Nu mai credea că fusese doar o minciună răutăcioasă a lui Kyle, pentru că începea să simtă cu claritate că acest om, în fond, iubea adevărul și dreptatea. Nu putea să mintă astfel, doar pentru a o scoate din viața lui Kenny. Se părea că ea însăși făcuse asta, dar cum avea să-și închipuie că va reacționa în modul în care reacționase, la cele mărturisite de ea? Nu pentru că nu erau lucruri importante, dar își închipuise că, un bărbat ca el, le putea înțelege.

Cu toate cele întâmplate, Shelby realiza că nu putea să nu-l mai iubească. Trebuia mai întâi să audă adevărul din gura lui. Nu putea crede că toată iubirea lui pentru ea fusese doar o simplă poză, așa cum părea acum.

Kyle știuse, se pare, ce fel de om era vărul său, cu toate că erau foarte buni prieteni.

Dumnezeule, cât de umilită se simțea. Cum nu realizase până acum ce fel de caracter avea?

– Nu poți dormi?

O auzise plângând?

– Shelby ? întrebă el șoptit, nefiind sigur că nu dormea, totuși.

Shelby îl ignoră, pentru că nu vroia să vorbească acum. Era sigură că n-ar fi înțeles sentimentele ei din acel moment. O

ridiculizase destul pentru o singură noapte. Impresia pe care și-o făcuse despre ea era mult prea greșită pentru a mai putea avea vreo discuție împreună. Astfel, rămase nemișcată până îl auzi că se întoarce pe partea cealaltă și, după alte câteva clipe, îl auzi respirând profund, semn că adormise.

Pe ea însă, somnul o ocolea, gândindu-se la comportamentul lui Kenny. Fusese gata să facă totul pentru el, dar se părea că sacrificiile ei nu însemnaseră nimic pentru el.

***

Era singură în cameră, când se trezi a doua zi dimineață, dar toată încăperea era plină de mirosul îmbietor al cafelei.

La lumina zilei, îi luară doar câteva minute să-și dea seama că era în cabana de munte a lui Kyle Whitney. Oricum, toată noaptea îi părea acum un adevărat coșmar. Rusticitatea cabanei era foarte clară acum și dovedea exact ceea ce-i spusese Kyle.

Era o cabană de vară, aranjată după gusturile deloc sofisticate ale celor doi veri și ale muncitorilor lor.

Cum vântul încetase să mai bată, iar ninsoarea se oprise și ea de-a binelea, în cabană se lăsase o liniște mormântală.

Nu cumva Kyle plecase mai înainte ca ea să se trezească, pentru a o lăsa de una singură în pustietatea aia? Era capabil de una ca asta, se gândi Shelby.

Se dădu jos din pat și se apropie de flăcările înalte din cămin, căutându-și din ochi hainele. Jacheta și bluza erau aranjate cu grijă la marginea patului, iar pantalonii fuseseră întinși pe o sfoară, aproape de foc, după ce, în prealabil, fuseseră spălați. Shelby era sigură că nu-i spălase ea.

Probabil făcuse asta imediat după ce adormise ea. Poate nu era compania cea mai plăcută, dar pentru moment era tot ce avea.

Ochii îi alunecară spre fereastră și Shelby rămase cu ochii pironiți pe priveliștea dinaintea ei. Zăpada acoperise copacii, împrejurimile, și munții din depărtare se îmbrăcaseră în haine groase de nea. Era ca o carte poștală de Crăciun, care o făceau atât de fericită când le primea.

– Așadar, maiestatea voastră a binevoit să se ridice din pat? o întrebă Kyle, în timp ce se plimba prin zăpada proaspătă și moale. Ce frumos, adăugă el cu ironie.

– Ai fi putut s-o trezești, pur și simplu pe maiestatea sa, de ce n-ai făcut-o? Adormisem, foarte adânc, asta-i tot.

– Ce ciudat, zise el.

– Ce vrei să spui?

– Credeam că domnișoarei O'Neal îi place să lâncezească în pat toată dimineața.

– Dacă te gândești la perioada care a trecut de când sunt aici…

– Bineînțeles, Shelby, cum aveam să știu ce ai făcut înainte de a sta aici? Te asigur că vărul meu nu e genul care sărută și bate toba.

– Dar nici n-ar fi avut ce să spună, răspunse ea, dar cred că am stabilit deja azi-noapte că nu mai intrăm în amănunte despre viețile noastre personale.

– Asta am stabilit înainte de a merge tu la culcare. După aceea lucrurile s-au schimbat nițeluș.

Shelby îl privi surprinsă.

– Îmi pare rău că ai înțeles astfel. Îmi pare rău și că nu m-am trezit mai repede, azi-dimineață. Și la fermă, doar în primele două zile am dormit mai mult, pentru că la Londra nopțile mele sunt zi și viceversa. După asta, cum bine știi, am ajutat-o pe mătușa ta la treburi încă de la ora șapte dimineața.

-Dacă n-ai dormit cu Kenny, înseamnă că ești în plină formă, spuse el, terminând de așezat, pe brat, lemnele pe care le luase, în tot acest timp, dintr-o magazie de lângă cabană.

Shelby era uimită de modul dur de a fi al lui Kyle, pentru că niciun bărbat din viața ei nu-și permisese s-o trateze astfel. Gavin fusese foarte atent și politicos cu ea și înainte și după căsătorie, iar Kenny îi vorbise întotdeauna foarte cald.

Intrară în cabană, scuturându-și bine, înainte, încălțămintea încărcată de zăpadă.

Dacă n-ai nimic de făcut, atunci prepară micul dejun, te rog.

Shelby îl privi cum aranjează lemnele lângă cămin și-i spuse mieros, cu o tentativă evidentă de a se împrieteni mai mult:

– Te voi ajuta, mai întâi.

– Ocupă-te de lucruri pe care le cunoști, Shelby.

– Vrei să spui că locul unei femei e la bucătărie?

– Nu neapărat, surâse el cu subînțeles.

Shelby trecu peste aluzia lui, fără să zâmbească.

– Crezi că vom sta atât de mult aici, că aduci atât de multe lemne înăuntru?

– Nu strică să fim pregătiți, spuse el.

– Cât timp? insistă ea.

– Nimeni n-ar putea spune.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kyle, nu sunt copil, așa că nu mă trata ca și cum aș fi.

– Nu cred că e cazul să ne facem griji, spuse el, privind spre lemnele aranjate cu multă artă.

– Nu mai e niciun pericol.

– A fost vreun pericol?

– M-am temut, la un moment dat. Pe vremea asta nu se poate străbate prea ușor drumul de la fermă până aici, deși nu suntem atât de departe. Suntem la douăzeci de mile de fermă.

– Nu crezi că cineva s-a gândit să ne caute?

– Dacă te gândești la Kenny, atunci uită de asta, și cui altcuiva crezi că îi pasă atât de mult de noi ca să se încumete să facă față unui astfel de timp?

– Nici de tine nu le pasă? întrebă Shelby, uimită.

– Probabil că nu.

– Oh, Kyle îmi pare atât de rău, răspunse Shelby, că s-au întâmplat toate acestea. Iartă-mă, adăugă ea, apoi, privindu-l implorator. Bărbatul o analiză puțin în tăcere, după care îi spuse cu un surâs în colțul gurii:

– Îți pare destul de rău ca să-mi prepari micul dejun?

– Da, răspunse Shelby, uitându-se zâmbitoare în jur. Dar mai întâi te voi ajuta să clădești lemnele astea pentru foc.

– Lasă, nu-i o treabă pentru femei. Te-ai plictisi repede. Pe de altă parte, mă întreb cum vei putea sta aici câteva zile fără să faci nimic.

Shelby trecu peste această remarcă zâmbind. Era mai bine să nu-și piardă umorul în aceste condiții.

– Am văzut câteva cărți în cabană.

– Îți plac westernurile?

– Din ce în ce mai puțin, încercă ea să fie spirituală.

– În realitate e mai puțin idilic, nu-i așa?

– Da. Totuși, sunt destul de mulțumită de eroul meu. Mă întreb cum ar fi fost dacă m-ar fi găsit Charlie, bucătarul.

– Probabil ai fi avut mai multă simpatie pentru el, spuse încet Kyle, în timp ce stivuia cu grijă bucățile de lemn.

Shelby se gândi la figura paternă a lui Charlie și își spuse că n-ar fi putut ajunge cu el, niciodată, la niciun fel de confidențe.

– Prefer eroul meu, comentă Shelby cu ochi sclipitori.

– Și eu prefer micul meu dejun.

– Vine, răspunse ea surâzând, îndreptându-se grăbită spre partea din cabană care ținea loc de bucătărie.

Clătitele pe care le prepară mai îndulci puțin modul de a fi al lui Kyle și el își ceru iertare pentru dezordinea din cabană. Meticuloasă în toate la casa ei, Shelby fu de acord că n-ar strica să facă puțină ordine.

Mătură așadar podeaua, spălă vasele, șterse cu grijă fiecare firicel de praf, din toate ungherele.

Pentru tot efortul ei, Kyle o răsplăti doar cu o privire furișă, nevorbindu-i nimic în tot timpul prânzului.

– Mă simt ca una dintre primele femei care au ajuns în America, spuse Shelby.

Kyle se uită spre ea cu privirile pierdute, ca și cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce-i spusese ea:

– Hm?

– Poate într-adevăr bărbații ar trebui să discute cu femeile lor doar lucrurile strict necesare.

– Tu nu ești femeia mea și n-am nimic să-ți spun. Shelby aici nu suntem la Londra, unde lumea n-are ce face și își pierde timpul în conversații fără rost.

Shelby strânse farfuriile și puse în schimb coșul cu fructe. Ea nu era acest gen. Avea întotdeauna ceva important de făcut.

– Ai fi putut să-mi spui că vrei să te ajut în dimineața asta și mă trezeam mai devreme.

– Ieșisem doar să arunc o privire în jur.

– De ce?

Cred că ești destul de familiarizat cu toate împrejurimile de-aici.

– Sunt. Dar mai sunt familiarizat și cu faptul că o furtună ca cea de ieri poate schimba totul în doar câteva ore. În plus, copacii din jurul cabanei puteau deveni nesiguri.

– Vrei să spui că e un copac nesigur prin preajmă?

– Nu prea departe, da.

Shelby îl privi dezamăgită cum își pune geaca și mănușile.

– Pleci din nou?

– Da, pentru că se va întuneca în curând și se apropie o altă furtună, îi aruncă el peste umăr.

– Oh, dar…

– Nu sunt prea departe, dacă ai nevoie de mine. Ai grijă de foc, îi mai spuse el, înainte de a ieși.

Shelby îl urmări nemulțumită până închise ușa după el, apoi se uită cu atenție la foc. O credea atât de proastă, încât să lase focul să se stingă, când știa foarte bine ce frig se lăsa acolo peste noapte?

Se simțea din ce în ce mai mult ca acele biete femei din timpul pionieratului american, care erau abandonate în casă, pentru treburile gospodărești fără sfârșit. Ea însă, era hotărâtă să facă totul în cea mai mare grabă posibilă și să iasă la aer.

Frigul era foarte pătrunzător și în primele clipe i se tăie respirația. În Anglia nu văzuse niciodată un timp ca acesta.

Se uită cu atenție în jur, dar nici urmă de Kyle. Păși peste urmele lui lăsate în zăpadă și străbătu așa o bună bucată de drum, dar nu-l găsi.

Se întoarse deci în cabană și răsfoi cărțile de pe rafturi. Toate erau romane cu povești western, exact așa cum o avertizase, deja, Kyle.

Cum tipul de cowboy modern îl văzuse cu ochii săi, luă o carte cu eroi din timpurile mai vechi ale acestei îndeletniciri.

Îngrijorată de absența îndelungată a lui Kyle, se ridică însă după un timp și își puse din nou hanoracul și mănușile. O abandonase acolo, sau ce?…

Covorul moale de zăpadă proaspătă din fața cabanei gemu ușor la atingerea ei, deranjată de pașii neașteptați.

Frumusețea așternutului alb, întins peste tot cuprinsul o incită exact ca în anii copilăriei, când stătea afară ore întregi pentru a-și face un om de zăpadă. Exact asta vroia și acum, cu toate că trecuseră atâția ani de când modelase ultimul ei om de nea. Odată ce-l începuse, nu se lăsă până nu făcu unul la fel de înalt ca ea, după care se uită în jur pentru a găsi ceva

potrivit pentru a-i pune ochi, nas și gură. Cum nu găsi nimic, dădu o fugă până înăuntru și scrijeli o bucată de lemn, după care se întoarse să-și încheie opera.

Tocmai se străduia să aplice gura, când realiză că în spatele ei era cineva.

Imaginile terifiante cu urși și lupi dezlănțuiți, pe care le avusese cu o zi în urmă, îi veniseră acum din nou brusc în minte și Shelby sări înapoi, speriată.

– Adevărat spirit englezesc, o tachină Kyle. Suntem blocați aici și ție-ți arde de oameni de zăpadă.

Shelby luă repede niște zăpadă și o frământă în mâini.

– Și de bulgări, spuse ea, întorcându-se brusc și frecându-i obrajii, cu un râs plin de satisfacție.

– Ce faci? îngăimă el surprins, după care se aplecă, își umplu și el palmele cu zăpadă și o spălă pe nas.

Shelby continuă să râdă și mai tare, bucuroasă ca un copil. Pe urmă continuară să facă bulgări și să arunce unul într-altul, câteva minute în șir, în timp ce râsetele lor voioase rupseră tăcerea adâncă a pădurii.

Kyle se dovedi un țintaș mai bun, așa încât, în scurt timp, Shelby nici nu se mai putea vedea de sub stratul de promoroacă.

– Destul, strigă ea râzând, în timp ce se apropia de el, încercând să-și îndepărteze zăpada de pe față. Ai învins! declară ea, cu respirația întretăiată de efort.

– Putem să spunem că a fost meci nul, răspunse el, privind-o cu ochii sclipind de admirație, în vreme ce-i scutura cu delicatețe zăpada de pe umeri. Să nu uităm că tu ai dat prima lovitură.

– Da, spuse ea, respirând încă cu greutate și aruncându-se, obosită, în zăpadă. Cred că mi-am cam pierdut condiția fizică.

Kyle îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Fusese tot ce așteptase Shelby în acel moment, pentru a-și continua jocul.

– Shelby, mai avu el timp să murmure surprins, înainte de a cădea cu fața în jos, alături de ea.

Cu o agilitate de care nimeni n-ar fi crezut-o capabilă cu doar câteva clipe înainte, Shelby se ridică în picioare și spuse cu satisfacție, în timp ce el își ștergea zăpada care îi intrase în gură:

– Acum, eu am dat prima și ultima lovitură, zâmbi ea, mulțumită pe deplin.

Kyle o scrută cu ochii arzând, făcând-o să râdă și mai tare ca înainte.

– Ce nostim ai căzut, declară ea, cu voioșie.

Gura lui frumoasă se curbă într-un surâs periculos:

– Lupta asta e departe de a se fi terminat, spuse el, apăsând cuvintele.

– Nu-ți place să fii învins de o femeie, replică ea, pregătindu-se să fugă.

– Nu sunt învins încă, declară el, cu fața sclipind de bucuria jocului.

– Se pare că da, totuși.

– Aparențele pot fi înșelătoare, răspunse el, continuând să stea întins în zăpadă.

Shelby se întoarse repede, cu pumnii plini de zăpadă, și-l frecă pe nas, după care se îndepărtă în grabă, pregătindu-se de alt atac.

– Ești o femeie foarte provocatoare, spuse el, ridicându-se și îndreptându-se spre ea.

– A fost doar un joc, Kyle, spuse ea râzând și ascunzându-se după unul dintre pinii de lângă ea.

– Știu asta, spuse el, cu ochii întunecați de dorință.

Shelby alergă în spatele altui pin, puțin mai departe.

-Atunci, de ce am impresia că n-ai înțeles și că iei totul foarte în serios? spuse ea cu nervozitate.

-Dar continuu să mă joc, Shelby, spuse el dezvelindu-și dinții incredibil de albi. Doar că am schimbat puțin regulile.

– Ne-am amuzat și noi puțin, strigă ea, alarmată de ceea ce citea în privirile lui.

– Atunci, vom continua inițiativa ta.

– Kyle?… Am glumit doar, insistă ea, începând să alerge din nou.

– Eu nu.

– Nimeni nu m-a amenințat așa, niciodată.

– Atunci, era timpul ca cineva să o facă, răspunse el, apropiindu-se cu pași mari și aruncându-se cu ea în zăpadă. Shelby încercă să se elibereze, dar își dădu seama imediat că era blocată sub masivitatea corpului lui.

– Ar folosi la ceva dacă mi-aș cere iertare? întrebă ea privindu-l în ochi, plină de speranță.

– Da.

– Atunci, te rog, iartă-mă.

– Asta nu mă face să uit că zăpada mi-a intrat până la piele.

Shelby îl privi indignată:

– Dar ai spus că dacă îmi cer iertare…

– Nu e de-ajuns, răspunse el și o forță să se așeze în genunchi în fața lui.

Shelby își ridică ochii înlăcrimați, spre el.

– Ești mulțumit, acum?

– Încă nu, spuse el.

Apoi se aplecă și o bătu cu putere la fund, ca pe un copil.

– Acum, da, răspunse el râzând. Mi-a plăcut! spuse el cu subînțeles.

Shelby se înroși ca o școlăriță.

– Kyle!

– Dumnezeule, ești atât de frumoasă, spuse el și își apropie buzele de ale ei.

O infuzie de căldură pe care nu o mai cunoscuse niciodată îi inundă brusc tot corpul și Shelby îl prinse cu brațele după

gât, răspunzând sărutului lui cu toată pasiunea de care era capabilă. Uitară amândoi că erau cufundați în zăpadă și că doar cu câteva minute înainte fuseseră în conflict, ca de obicei. Părul ei acoperi zăpada din jur, ca o pernă de mătase roșiatică, iar pălărioara i se rostogoli la poalele omului de nea. Corpul ei se arcui cu blândețe după al lui, în timp ce ochii negri o priveau cu o căldură intensă.

– Ce loc am mai ales pentru toate astea, spuse amuzat, Kyle, după care îi prinse buzele din nou.

Shelby îi mângâie părul și închise ochii, lăsându-se să alunce în pasiunea pe care o simțise din prima clipă pentru el, deși nu recunoscuse asta nici față de ea însăși.

În aceste circumstanțe, era într-adevăr un miracol că auzi zgomotul îndepărtat al unui motor. Mai întâi crezu că i se pare, cufundată în labirintul plăcerii pe care o simțea pentru prima oară cu atâta intensitate, dar zgomotul se auzi apoi tot mai aproape și mai aproape. Shelby deschise ochii și se uită cu atenție în jur, apoi privirile i se opriră pe cer, unde o pasăre albă cu roșu zbura în cerc deasupra lor. Nu era însă o pasăre. Era un avion. Spera că era destul de sus, pentru a-i putea observa.

– Kyle! spuse ea, împingându-l ușor…

Bărbatul era însă prea înfierbântat și concentrat pe momentele de plăcere intensă pentru a răspunde altor semne, așa încât o trase din nou cu putere spre el.

– Kyle, insistă ea, cu ochii pironiți pe cer… E un avion, nu-i așa? spuse ea mai puțin sigură de ceea ce vedea, observând că el nu se ridică din zăpadă.

Kyle își ridică și el ochii în direcția indicată de ea și spuse calm:

– Da, e un avion.

Shelby sări brusc în picioare, fluturându-și mâinile în sus, în speranța că va fi văzută de pilot. Nu se putea să nu-i vadă acolo, blocați între nămeți și să nu încerce nimic pentru a-i salva.

– Oh, făcu Shelby, care în agitația ei pierdu lupta cu zăpada și căzu în genunchi, în timp ce avionul dispăru în înaltul cerului, dincolo de munți.

Ochii i se umplură de lacrimi și se lăsă să cadă cu totul în plapuma albă de nea, cuprinsă de disperare.

În tot acest timp, Kyle stătu liniștit pe locul unde îl lăsase, scuturându-și meticulos zăpada din păr, părând să nu fie deloc deranjat de faptul că singura lor șansă de a ieși de aici cât mai curând se topi, cu cruzime, în întunericul nopții.

Capitolul 4

Luându-și în sfârșit ochii de la cer după un timp, Shelby întrebă indignată:

– Tu de ce n-ai făcut nimic pentru a le atrage atenția?

Ochii lui coborâră spre ea, amuzați:

– Asta era ceea ce încercai să faci?

Pasiunea simțită pentru el cu doar câteva minute înainte dispăru din nou, sărutările lor fierbinți se risipiră din gândul ei ca și cum n-ar fi fost niciodată și Shelby strigă, enervată la culme:

Știi foarte bine ce încercam să fac! Pilotul nu te-ar fi văzut nici într-o sută de ani, indiferent cât de tare ai fi dat tu din mâini.

– Ai fi putut măcar să-ncerci, insistă ea cu indignare, gesticulând dezordonat, ca și cum ar fi ajuns la capătul puterii de înțelegere.

– Nu avea niciun sens, răspunse el calm.

Indiferența lui o înfurie până la lacrimi de astă dată și Shelby începu să se scuture de plâns:

– Ai fi putut încerca să mă ajuți.

– Am făcut-o, când am încercat să te întind din nou în zăpadă, spuse el mustăcind.

– Nu e aceeași situație.

– A, nu?

– Nu, dădu ea cu nervozitate din picioare.

Brusc, însă, simți o durere atât de mare în gleznă, încât începu să plângă din această cauză. În plus, realiză că avea nevoie de bărbatul de lângă ea pentru a o ajuta să se ridice de acolo. Își pipăi cu îngrijorare picioarele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kyle, acordându-i imediat mai multă atenție.

– Ah, …

Shelby se întoarse brusc, cuprinzându-și gleznele, plângând și mai tare, din cauza durerii acute.

– Glezna… cred că s-a rupt, îl privi ea cu disperare pe Kyle, în timp ce acesta se aplecă să vadă ce putea fi.

Kyle se înroși de mânie și îngrijorare, dar nu spuse nimic și o luă în brațe, îndreptându-se grăbit spre cabană.

– Nu știu cum s-a întâmplat, scânci Shelby, prinzându-l după gât, pentru a-i face mai ușoară povara.

– Niciodată nu știi, scrâșni el nervos, printre dinți.

– Am încercat doar să fac ceva pentru noi, pentru a ieși din situația asta, gemu ea.

– În schimb, ne-ai vârât în probleme și mai mari, răspunse el, punând-o pe patul ei și îndreptându-se spre bucătăria improvizată, pentru a lua cuțitul.

– Trebuie să-ți tai cizmele, explică el foarte dur, în timp ce ea îl privea îngrozită.

– Nu crezi că e o acțiune prea extremă?

– Le poți scoate, altfel?

Adevărul era că cizmele ei, foarte la modă, se scoteau foarte greu chiar și în condiții normale N-avea niciun chef însă să rămână desculță, așa că făcu un efort considerabil pentru a-și scoate cizmele și reuși. Kyle se așeză în genunchi alături de ea și-i cercetă cu atenție piciorul.

– Din fericire, nu e rupt, spuse el și-i înfășură cu grjă un bandaj în jurul gleznei. Vei fi însă atentă cum calci, până când ne vom întoarce la fermă, să facem niște raze.

Shelby era foarte nervoasă acum din cauza durerii, astfel că întrebă plină de iritare:

– Și când crezi că va fi asta, acum că unica noastră șansă de a ieși repede de aici s-a pierdut după linia orizontului? întrebă ea, acuzându-l implicit.

– Dacă vremea nu se va înrăutăți – și nu cred că e posibil să mai ningă, vom fi ridicați de aici în cursul zilei de mâine.

– E ușor pentru tine să spui… Ai spus mâine? realiză ea, dintr-o dată.

– Da, dacă totul va merge după cum cred acum.

– Cum poți fi atât de sigur? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Nimeni nu poate fi sigur de vreme în părțile astea, dar acum se știe unde suntem, așa că…

– Se știe?!…

– Cred că nu ți-ai imaginat că de când suntem aici am stat cu mâinile-n sân.

– Și ce anume ai făcut?

– Am însemnat locul, aproape de lac, pentru a putea fi văzut din avion.

– Ce lac? întrebă ea, și mai uimită.

– Există unul foarte aproape.

Shelby încercă să refacă în minte geografia locului în care se aflau și realiză acum că lacul cu pricina nu putea fi decât intinderea de alb, fără niciun copac, pe care o văzuse nu departe de cabană.

– Ah, locul acela e un lac?

– Da, răspunse el. Vara e, adăugă și-i oferi ceașca de cafea pe care o preparase în tot acest timp. În timpul iernii, e o pistă foarte bună pentru elicopter.

– Dar nu e periculos? întrebă Shelby cu ochii măriți de uimire, gândindu-se la ce se putea întâmpla dacă s-ar rupe gheața lacului.

– Gheața e foarte groasă în acest timp.

– De ce nu mi-ai spus de toate astea până acum?

– Poate ar fi fost mai bine s-o fac. Nu mai făceai pe eroina și acum nu erai imobilizată.

– Dar ești sigur că au văzut semnele lăsate de tine pe lac?

– Le-au văzut. Am observat după zborul lor deasupra lacului.

– Atunci, să sperăm că vin mâine, pentru că nu mai rezist să stau aici, răspunse ea, gândindu-se ce om insensibil era, ținându-i ascuns până acum acest fapt.

– Nu părea să ai aceste sentimente, cu puțin timp în urmă.

– În acele momente n-aveam nicio idee de cât timp e posibil să fim închiși aici.

– Și n-ai găsit altă persoană cu care să te săruți aici.

– Exact, replică ea, dur și ironic.

Kyle se întoarse brusc spre bucătărie.

– Aduc cina.

Shelby n-ar fi putut spune cât de mult îl enervaseră și cât de mult îl duruseră cuvintele ei, însă după cină Kyle rămase tăcut tot restul serii și se adânci în citirea unui roman.

Shelby se îmbrăcă într-o pătură și spălă vasele lăsate de el în chiuvetă.

– Mai vrei să te ajut cu ceva? întrebă Shelby după un timp.

– Nu, mulțumesc. Ai făcut deja destule pentru seara asta și având în vedere problemele pe care le ai cu glezna, acum trebuie să treci în pat.

Asta ar fi dorit și ea, dar n-avea niciun chef s-o facă, pentru că nu-i plăcuse modul în care îi sugera ce trebuie să facă. Niciodată, niciun bărbat din viața ei nu-și permisese să-i spună ce era bine să facă și ce nu. N-o să-l lase tocmai pe Kyle să-i ordone.

– Cred că voi mai bea o ceașcă de cafea, înainte. Vrei și tu?

Kyle își ridică ochii spre ea, simțind cu siguranță că decizia ei era doar pentru a-și manifesta puțin independența și nu o necesitate reală.

– Nu. Nu vreau. Dar tu poți bea fără nicio problemă, dacă vrei.

Shelby îl privi încruntată. Nu mai avea niciun rost să bea cafea. În felul acesta, n-ar demonstra nimic din ceea ce vroia.

– Nu, nu mai beau nicio cafea. Voi merge și eu în pat. Noapte bună, Kyle, spuse ea, vârându-se sub acoperământ.

– … noapte, răspunse el eliptic. Pot să mai citesc, sau te deranjează lumina?

– Nu, poți continua să citești fără probleme. Nu mă deranjează lumina, spuse ea.

Dar un bărbat stând la lumina lămpii, da, continuă ea în gând. Nimeni n-ar fi crezut că e posibil ca un bărbat să stea în

aceeași cameră cu ea și să fie atât de indiferent la prezența ei. Era ridicol ce se întâmpla acum. Nu fusese niciodată genul de femeie care să-și dorească o relație pur fizică. Nopțile ei cu Gavin fuseseră pline de iubire și nu-și dorise niciodată alt bărbat în pat, nici măcar după moartea lui. Nu înțelegea de ce acest Kyle Whitney o răvășea atât de mult. Se întoarse cu fața la perete, supărată mai mult pe ea însăși. Ce îngrozitor ar fi dacă el ar simți că-l dorește ca o nebună.

Kyle citea încă, adâncit în subiectul romanului pe care-l ținea în mâini, când Shelby intră într-o stare de somnolență, visând la sărutările și îmbrățișările lui. Se trezi cu respirația întretăiată, transpirată și agitată, uitându-se lung la bărbatul care dormea în patul din partea cealaltă a camerei, cu părul lung răsfirat peste pernă și acoperit până la gât. În cabană era mai frig decât de obicei și Shelby privi îngrijorată spre foc. Se părea că se stinsese de mult. Kyle fusese mult prea obosit în noaptea aceea pentru a mai putea menține focul.

Shelby se înduioșă, privind încă o dată spre bărbatul care îi părea acum mult mai uman, după această cădere. Se ridică încet din pat și reaprinse focul, iar flăcările se înălțară jucăușe, din nou, în doar câteva minute.

– Shelby ?

Femeia se întoarse atât de brusc la auzirea vocii lui, încât durerea din gleznă se înteți brusc și se lăsă cu un geamăt lung pe scaun.

– Ce se…?

Kyle se dezveli repede și într-o clipă fu alături de ea, cercetându-i glezna.

Această apropiere, pe care o dorise toată noaptea, o făcu pe Shelby să scoată un oftat prelung, în timp ce ochii ei îl priveau adumbriți de plăcerea apropierii lui.

Pătura în care se învelise la repezeală îi căzuse pe jumătate în mișcarea bruscă făcută cu câteva momente înainte și Kyle o privea acum fascinat.

– De data asta nu voi mai putea să spun nu, comentă el, ca și cum ar fi simțit toată dorința ei de până atunci.

Shelby nici nu vroia ca el să spună nu. O asemenea dorință nu mai simțise pentru nimeni, niciodată, în viața ei. Buzele ei răspunseră buzelor lui cu o ardoare fără precedent, ca și cum ar fi așteptat această atingere toată viața ei.

După câteva momente, însă, Kyle se opri și se uită spre ea atât de distant, încât păru să fie cu totul alt om:

– Vrei să mă opresc?

Știa că dacă va spune da, se va opri, dar pentru nimic în lume nu vroia să renunțe la această apropiere, astfel că își întinse doar buzele spre ale lui, fără să spună nimic.

Mâinile lui începură s-o mângâie peste tot, cu fervoare: pe piept, pe coapse, pe simbolul fierbinte al feminității ei.

Era un maestru în arta de a răscoli corpul unei femei. Shelby constata cu uimire că o făcea să se comporte extrem

de senzual, deși niciodată până atunci nu crezuse că era în stare să simtă plăcerea fizică la o astfel de scară și striga din toată ființa ei, cuprinsă de extaz.

Uitaseră amândoi de durerea din gleznă și corpurile lor se încingeau la dogoarea focului de lângă ei. Shelby vroia să-l atingă și ea, să simtă fiecare fibră a trupului care-i dădea o asemenea plăcere. Poziția dominantă îi dădea un soi de plăcere, făcând-o să se onduleze cu grație deasupra lui, incitându-l cu dulci promisiuni, dar nu era încă aproape de momentul care să stabilească o uniune deplină între ei.

Kyle se răsuci, venind el deasupra corpului ei înfierbântat, în timp ce părul lui se amestecă în aurul părului ei, posedând-o adânc și complet, mișcându-se ritmic înăuntrul ei, în timp ce o căldură fără margni, nefamiliară dar extrem de plăcută, îi invadă toată ființa.

Țipătul ei entuziasmat fu repede urmat de geamătul lung și profund al lui Kyle.

Shelby ar fi vrut să rămână îmbrățișată astfel cu el încă multă vreme, mulțumindu-i fără cuvinte pentru tot ce o făcuse să simtă, dar Kyle se rostogoli lângă ea, rupt parcă de tot ce fusese între ei cu doar câteva momente înainte.

Nimic n-ar fi putut să-i spună lui Shelby mai bine că s-ar fi comportat exact la fel cu orice altă femeie. Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce el se ridică încet, fără să o atingă, măcar.

– Mă mir că n-am înghețat în frigul ăsta, spuse el distant.

Shelby se apropie de el, îmbrățișându-l încă o dată.

– Kyle…

– E târziu, Shelby, trebuie să dormi.

– Dar…

– S-a întâmplat, Shelby . Nu mai avem cum să reparăm lucrurile acum.

Așadar, el nu simțea că se întâmplase un lucru unic și de-a dreptul minunat, așa cum simțea ea.

El, probabil, credea acum și mai mult despre ea că s-ar fi culcat cu orice bărbat i-ar fi ieșitt în cale, dacă avea chef să facă sex.

Dar dacă simțea asta în legătură cu ea, acest fapt nu l-a oprit, totuși, s-o dorească din nou în acea noapte, învăluind-o cu sărutările și îmbrățișările lui măiestre, până la ziuă.

***

Se trezi târziu, după aceea, cu dinții clănțănindu-i de frig și incapabilă să se îmbrace singură.

Era din nou singură în cabană, dar Kyle apăru la doar câteva minute după ce se trezi și o privi speriat:

– Shelby ?

– Nu pot să mă dau jos din pat, spuse ea cu o voce extrem de răgușită. Cred că sunt foarte bolnavă, Kyle.

Bărbatul se așeză în genunchi lângă patul ei și-i cercetă cu luare aminte fruntea.

– Da, se pare că da, admise el. Arzi toată.

– Dar mi-e atât de frig…

– Ai temperatură. O gripă, se pare.

– Îmi pare atât de rău…

– Nu sunt supărat pe tine, Shelby, mă îngrijorează doar faptul că nu pot chema un medic, în condițiile în care suntem.

– Dar ai spus că vor veni astăzi după noi. Nu a nins din nou, nu-i așa?

– Nu, nu a nins. Cu puțin noroc, vom pleca de aici curând.

Shelby închise ochii:

– Mulțumesc, Doamne.

– Cred că ar fi mai bine să dormi puțin, acum. După asta, te vei simți mai bine.

Shelby nu-i mai răspunse. Era prea amorțită pentru a mai putea deschide gura.

– Shelby …

Shelby însă îl auzea de foarte departe, dar nu putea face efortul de a deschide gura în condițiile în care tremura ca varga de frig.

Kyle o întinse cu grijă în pat.

– E în regulă, Shelby , spuse el cu căldură, acoperind-o până la gât, după care femeia adormi imediat.

Nu mai știu nimic din ceea ce se întâmplase în restul dimineții.

Nici cum o îngrijise Kyle plin de atenție, nici cât de îngrijorător îi crescuse temperatura și mai ales, nu auzise elicopterul care dăduse târcoale cabanei, înainte de a ateriza.

Doi piloți sosiseră să-i ia de acolo și Kyle le ordonă să aștepte afară, în timp ce el o îmbrăcase pe Shelby.

Cei doi îl priviră speculativ când îl văzură ieșind cu Shelby în brațe, dar Kyle nu luă în seamă ocheadele lor și se așeză repede în elicopter, ținând-o pe Shelby strâns la piept.

În timpul zborului spre fermă, zgomotul elicopterului pătrunse în amorțeala provocată de febra foarte mare și, în cele câteva momente de semiluciditate, Shelby întredeschise puțin ochii privind obosită în jur, dar îi închise repede la loc. Mai auzi apoi, ca prin vis, câteva comenzi date de Kyle, scurte și dure, ca și cum ar fi fost în armată, după care căzu în nesimțire.

***

Camera era foarte întunecată, în momentul în care se trezi Shelby, și-i luă câteva minute bune până realiză că acea căldură plăcută pe care o simțea pe piele sub așternut nu se datora corpului lui Kyle. Își aduse aminte vag de elicopter și-și dădu seama că nu mai erau în cabană.

Își aminti noaptea petrecută în brațele lui și inima îi bătu din nou mai repede gândindu-se la puterea și la pasiunea corpului lui.

Ușa camerei se deschise încet și o femeie între două vârste se apropie ușor de pat, cu o carafă de apă în mână.

– Te-ai trezit, în sfârșit? întrebă ea cu un surâs.

– În sfârșit? repetă Shelby ca într-un ecou, cu vocea încă răgușită.

Femeia turnă puțină apă într-un pahar și o ajută să bea.

– Ai delirat mai bine de trei zile, spuse femeia, cu o voce foarte învăluitoare.

– Trei zile? spuse mirată Shelby, simțind cu mulțumire cum i se scurge apa pe gâtul încă înfierbântat.

– Domnul Whitney a fost foarte îngrijorat.

– Kenny?

– Nu, domnul Kyle Whitney, spuse ea încet.

– Înțeleg, răspunse Shelby. Nu te-am mai văzut la fermă înainte, continuă ea

– Domnul Whitney m-a angajat special pentru a avea grijă de tine. Numele meu e Amy Summers.

– Soră medicală?

– Da. Nu trebuie să fii atât de speriată. N-ai fost aproape de moarte, surâse ea îngăduitor, dar un timp ai avut febră foarte de mare. Ești mult mai bine acum, și ți-a trecut și glezna.

– Dar de ce am avut nevoie de o soră medicală dacă n-a fost o boală foarte gravă? întrebă Shelby, nemulțumită că fusese dată pe mâna unei străine.

– Am înțeles că nu era altă persoană aici care putea să-ți asigure o îngrijire permanentă.

– A, am fost o povară, atunci.

– Asta e ceea ce gândești tu, dar n-ai fost o povară pentru nimeni. Doar o persoană bolnavă.

– Cât e ceasul? întrebă Shelby șoptit.

– Aproape șase. Înțeleg că nu ești prea mulțumită că ți-ai petrecut zilele în pat.

Shelby simți o simpatie subită pentru femeia de lângă ea.

– Da și cred că nici Kyle n-a fost foarte mulțumit de asta.

Femeia râse cu poftă.

– Ce bărbat din lume n-ar fi fost mulțumit să-și petreacă două zile singur cu o femeie frumoasă ca tine?

– Kyle Whitney, spuse Shelby, foarte convinsă. Te asigur că n-a fost nimic romantic într-o situație ca cea în care am fost noi acolo.

Femeia râse din nou.

– Îl cunosc pe domnul Whitney de câțiva ani. Cred că l-ai făcut să se simtă intimidat.

– E acasă, acum? Domnul Kyle Whitney, vreau să spun.

– Nu, nu e aici.

– Și Kenny?

– Nici el, răspunse femeia zâmbind.

– Ai idee când se vor întoarce? întrebă Shelby, foarte grăbită să pună la punct lucrurile dintre ea și Kenny.

– Nu.

– Bine. Atunci voi face o baie și mă voi îmbrăca pentru a-i putea întâlni când se vor întoarce. Pot să mă dau jos din pat acum, nu?

– Doar pentru perioade scurte, răspunse Amy. Cred însă că n-ai înțeles bine. Ambii domni Whitney sunt plecați de acasă pentru câteva zile.

Shelby făcu ochii mari de surpriză. Niciunul dintre ei nu considerase așadar important să explice situația în care o aduseseră.

– Bine,voi aștepta să se întoarcă. Nu ți-au spus nimic în legătură cu acest fapt?

– Nu. Dar cred că doamna Whitney știe. O voi întreba acum, pentru că mă duc să-ți aduc niște supă fierbinte. Te voi ajuta să te speli, după ce vei mânca puțin. Până atunci, e mai bine să rămâi în pat, pentru a nu se întâmpla încă un accident.

De fapt, Shelby se simțea deja obosită după această conversație, așa încât nu se mai gândea să se dea jos din pat.

Nu mică îi fu surpriza când o văzu pe Helen Whitney intrând, imediat după ce ieșise Amy.

Înaltă și slabă, cu o expresie veșnică de îngrijorare pe față, mama lui Kenny nu-i fusese niciodată foarte simpatică, iar acum cu atât mai puțin.

– Amy mi-a spus că ai întrebat de Kenny și de Kyle, spuse ea fără nicio altă introducere și cu expresia obișnuită de îngrijorare accentuată și mai mult.

– Amy mi-a spus că sunt plecați amândoi cu probleme de afaceri.

– Nu pentru afaceri, răspunse Helen Whitney. Îmi pare foarte rău, Shelby, Kenny a făcut în viața lui multe lucruri de care mi-a fost rușine, dar acesta e cel mai rău dintre toate.

Se părea că femeia aflase de faptul că fiul ei o abandonase deliberat în viscol. Dar cine să-i fi spus? Kyle?

– Kyle a fost atât de furios când a plecat să te caute…

– Știa?

– N-am putut să-i ascund acest lucru. Nu știu ce se va întâmpla când va da ochii cu Kenny.

Shelby nu mai înțelegea nimic.

– Ce s-a întâmplat, de fapt?

– Cu patru zile înainte, Kenny a fugit cu Wendy, spuse ea cu mare greutate. Kyle a plecat după ei…

Capitolul 5

Focul din cămin îi amintea de zilele petrecute în cabană, când se trezea și-l vedea pe Kyle în aceeași cameră. Shelby vroia să se întoarcă acolo, și nu numai umilința ce o simțea din cauza comportamentului lui Kenny o făcea să simtă astfel.

Trecuseră deja mai mult de trei zile de când Helen Whitney îi vorbise despre fuga lui Kenny cu iubita sa din liceu și în afară de un telefon scurt dat ieri seară de Kyle, nu era nicio altă veste despre ei.

Helen Whitney îi spuse că nepotul ei întrebase de ea, dar nu ceruse să-i vorbească. De altfel, în aceste condiții, în care toată lumea era nemulțumită și chiar alarmată de dispariția celor doi iubiți, Shelby nici nu se aștepta ca cineva să se intereseze de ea prea mult.

Gripa o părăsise, în sfârșit, dar glezna îi făcea încă probleme, așa încât Shelby nu putea încă să se deplaseze prea mult. Ajutată însă de un baston pe care i-l adusese Amy, începu încet-încet să se miște prin cameră și apoi în jurul casei. Spera să poată pleca de acolo înainte de întoarcerea lui Kyle.

În acest timp spera să se poată ajuta singură, să nu fie nevoită Helen să facă totul pentru ea.

– Cina e gata, îi spuse Helen Whitney cu căldură, intrând încet în camera ei.

Se părea că biata femeie suferea și ea din pricina celor ce suportase Shelby din cauza lui Kenny.

Mâncaseră amândouă în bucătărie, pentru că Shelby refuzase să fie tratată ca un musafir și oferindu-se s-o ajute pe Helen în toate cele necesare pe lângă casă, până la întoarcerea celor doi Whitney.

Helen era încă și mai îngrijorată decât până acum și stătea tăcută în fața felurilor delicioase pe care le preparase, fără a se atinge de nimic.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Shelby.

– I-a găsit, răspunse ea, atât de procupată de toate acestea, încât își arătă cei cincizeci de ani mai mult ca niciodată. Kyle i-a găsit… Shelby își puse cuțitul și furculița deoparte, foarte îngrijorată la rândul ei că Helen nu-i spusese nimic până atunci.

– Asta înseamnă că știi de ieri, de când ai vorbit la telefon cu Kyle…

– Da.

– Știi când se va întoarce Kyle? dădu Shelby agitată din mâini.

– În următoarele zile.

– Va veni și Kenny cu logodnica lui?

– Nu. Kyle mi-a spus că îmi va explica totul când va fi aici.

Helen își ridică ochii panicați spre Shelby:

– Crezi că sunt bine? Kyle a fost atât de furios când a plecat de aici că…

– Oh, Kyle nu e în stare să ajungă atât de departe cu furia, spuse Shelby.

– Nu i-ai văzut fața înainte de a pleca. Am avut impresia clară că istoria se va repeta.

– Ce vrei să spui? se grăbi Shelby să întrebe.

– Nu voi uita niciodată în viața mea momentul în care tatăl lui a plecat de aici după Jim. Kyle avea doar paisprezece ani atunci, dar un băiat e foarte impresionabil la această vârstă.

– Helen, nu vreau să mă amestec în treburile voastre de familie, dar…

– Ah, desigur, nu poți înțelege despre ce vorbeam. Nu e o plăcere să ne amintim despre toate acestea, pentru niciunul dintre noi… Kenny era doar un băiețandru, când ne-a părăsit tatăl lui.

– Jim fusese soțul tău? întrebă Shelby, văzând în sfârșit conexiunile, deși nu și similitudinile cu situația de față.

– Da, poate îl poți numi astfel, pentru că am trecut printr-o ceremonie de căsătorie. Pentru Jim, cred că asta a fost tot ceea ce l-a interesat. Nu s-a comportat niciodată ca un soț și n-a fost niciodată un tată adevărat pentru Kenny. Nu cred că a fost vreodată cinstit cu mine și când el și Katherine au fugit… Nu s-a gândit nicio clipă la mine și la Kenny.

Îi părea rău pentru cele trăite de Helen, dar nu vroia să intre mai mult în problemele lor de familie. Cealaltă femeie se părea însă că avea nevoie să-și descarce sufletul, așa încât Shelby nu spuse nimic, iar ea continuă.

– Kenny n-a uitat niciodată acest moment și a făcut tot ce i-a stat în putință să fie mereu departe de aceste locuri, care-i aminteau de purtarea tatălui său.

Nu cred că vărul său îl va mai primi aici după cele întâmplate.

Shelby se gândi că nimic nu-l putuse face probabil pe Kyle de a pleca în căutarea vărului său, în afara problemelor legate de fermă.

***

Când, în seara următoare, Shelby auzi o mașină oprind în fața casei, știu că se întorsese Kyle. Rămase însă în camera sa, pentru a-l determina pe el s-o caute.

Îl auzi urcând scările, schimbând câteva cuvinte cu cineva, după care urmă un moment de liniște și se auzi o ușă deschizându-se.

Shelby se hotărî să iasă din cameră, totuși, pentru a vorbi cu Helen. În capătul scărilor îl întâlni pe Kyle, care tocmai își scotea haina de la costum și o privi din cap până-n picioare cu un aer foarte critic.

– Am crezut că e mai bine să ne îmbrăcăm puțin mai special pentru cină, spuse ea, aranjându-și instinctiv bluza verde de mătase și pantalonii negri, lucioși.

Kyle continuă s-o privească, îngustându-și ochii din ce în ce mai mult.

– Dacă nu poți și să gătești îmbrăcată astfel, mă tem că nu vom lua cina în seara asta.

Era foarte straniu ce vorbeau, după ce nu se văzuseră atâtea zile.

– Dar mătușa ta?…

– Nu se simte bine, spuse el, trecându-și o mână peste fruntea obosită.

– Kenny? A venit cu tine?

– Nu. Dacă vrei să știi mai multe despre el, așteaptă până voi face un duș și-mi voi schimba hainele.

Am călătorit aproape toată ziua.

Shelby se întrebă unde dispăruse comportamentul lui atât de cald din noaptea lor de dragoste. Parcă n-ar fi existat niciodată, nimic între ei.

– Dar… insistă ea.

– Am spus mai târziu, Shelby, răspunse el cu o privire de gheață.

– Unde e mătușa ta, Kyle? nu se lăsă Shelby.

– E pe undeva pe jos, oftă el.

Shelby trecu repede pe lângă el și coborî s-o caute pe Helen. Nu era femeia care se emoționa din nimic, așa încât dacă în seara aceea nu pregătea cina, se întâmplase ceva grav și poate avea nevoie de ea, acum. Respecta oboseala lui Kyle, dar nu era nevoie s-o supere pe mătușa sa încă și mai mult.

Helen stătea la bucătărie, cu privirile rătăcite. Shelby se apropie încet de ea, vorbindu-i cu căldură, pentru că legătura lor se strânsese foarte mult în ultimele zile, în care stătuseră singure.

– Ce s-a întâmplat, Helen? E ceva rău cu Kenny?

– Putea fi mai bine, spuse ea, cu tristețe.

– Se întoarce acasă?

– Da, peste câteva zile. Dar sunt sigură că vărul său nu-l va ierta niciodată pentru ce a făcut.

Kyle, din nou… de ce toată lumea din această casă se temea așa de Kyle și de ce spunea el?

Ei, bine, ea era o persoană pe care n-o impresiona aroganța.

– De ce nu te duci în camera ta să te odihnești, Helen?

– Trebuie să fac cina pentru Kyle…

– Pot să gătesc eu pentru el, Helen, am făcut asta în cabană timp de câteva zile și am supraviețuit, nu văd de ce n-aș face-o și aici.

Helen o privi surprinsă, după care spuse, obosită:

– Da, cred că mă întind puțin. Sunt câteva antricoate în frigider și…

– Da, Helen, le voi găti eu, spuse Shelby ajutând-o să se ridice și să iasă. Tu doar odihnește-te.

După ce Helen închise ușa camerei sale, Shelby se îndreptă cu pași grăbiți spre camera lui Kyle. Oricât de obosit era, trebuia să-i spună ce se întâmplase.

Bătu așadar de câteva ori în ușa camerei lui, dar, neprimind niciun răspuns, intră, îngrijorată, înăuntru.

Costumul lui zăcea în dezordine pe pat, însă nici urmă de Kyle.

Poate coborâse să vadă ce face mătușa sa, își spuse Shelby.

Dădu să plece, când ușa de la baie se deschise și Kyle apăru în prag, învelit doar cu un prosop.

Se apropie imediat de ea, privind-o cu insolență și întinzându-și mâinile pentru a o îmbrățișa. Shelby însă n-avea niciun chef să se mai îmbrățișeze cu el și-i spuse foarte ferm:

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Sunt de acord, spuse el, aruncând prosopul cu care își șterse părul. Dar n-ai putut aștepta să cobor?

Shelby îi aruncă o privire disprețuitoare:

– Am văzut mai mult din corpul tău decât ceea ce văd acum, spuse ea, analizându-l cu răceală, așa că nu m-am gândit că poți avea scrupule în acest sens și am intrat.

– Da, ai văzut mai mult, deși sunt puțin surprins că îmi vorbești despre asta.

– A, vrei să nu mai recunoști?

– N-ar fi prea potrivit, nu-i așa?

– Cred că ar fi, răspunse Shelby, gândindu-se că n-ar putea uita niciodată acele momente.

– Mă pot aștepta atunci să dai buzna peste mine în orice moment, nu-i așa?

– Am bătut la ușă, spuse ea, înroșindu-se. Dar nu m-ai auzit, din cauza apei.

– În acest caz, presupun că era mai normal să aștepți până ți se răspunde, spuse el, aruncându-și prosopul fără a lua în seamă prezența ei și începând să se îmbrace tacticos.

Shelby știa că o face intenționat, pentru a o pune în dezavantaj, așa cum făcuse de nenumărate ori la cabană.

– Ai slăbit, comentă ea, aproape fără voie.

– Poate, spuse el, continuând să se îmbrace. Îmi spui de ce m-ai căutat?

– Mătușa ta e foarte tristă…

– E de înțeles, nu crezi? întrebă el în, timp ce începu să-și pieptene părul.

Shelby îl privi cu admirație. Îi stătea foarte bine în puloverul albastru și pantalonii gri și, ca de obicei, nu se putu abține să nu recunoască ce linie perfectă avea corpul lui.

– Asta e problema. Eu nu știu ce s-a întâmplat și sunt foarte îngrijorată.

– Helen nu ți-a spus?

– Părea distrusă, n-am putut să-i cer să-mi vorbească despre cele întâmplate.

– Unde e acum?

– În camera ei.

– Da, e cel mai potrivit loc pentru ea, acum

Kyle o privi cu insistență.

– Cum primești, de obicei, veștile șocante?

Shelby îi susținu privirea.

– Le suport.

– Ei, bine, l-am găsit pe Kenny în Las Vegas. Era cu Wendy, bineînțeles.

– Las Vegas? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Ce făceau acolo?

– Nevada, o privi el lung, așteptându-se să înțeleagă.

– De ce au plecat acolo? insistă ea. Kenny n-avea o casă secretă, nu-i așa?

– Răspunsul e foarte simplu. În Nevada te poți căsători imediat.

– S-au căsătorit?

– Kenny și Wendy s-au căsătorit cu o săptămână în urmă.

Shelby nu fu chiar atât de surprinsă și nici șocul nu fusese prea mare, date fiind circumstanțele. De ce ar fi fugit un cuplu dacă nu pentru a rămâne împreună? Dar se aflau în Montana, nu la Londra, și-și imagina că fuga unei perechi producea un adevărat scandal în regiune.

– Shelby?

– Eu, oricum, nu mai aveam de gând să mă mărit cu Kenny.

– Adevărat?

– Nu te uita așa, Kyle. În fond, e exact ce ți-ai dorit.

– Recunosc că n-am fost foarte entuziasmat de planurile voastre de căsătorie, dar n-aveam de gând să mă amestec, oricum.

– Mai bine că s-a întâmplat acum, decât mai târziu, spuse ea.

– Poate nu s-ar fi întâmplat. Shelby râse amar.

– Crede-mă, s-ar fi întâmplat.

– Sper că nu-ți faci probleme cu privire la cele petrecute între noi la cabană, spuse Kyle privind-o cu atenție.

– Nu, deși nu cred că îți imaginezi că m-aș fi căsătorit cu vărul tău după tot ce a fost între noi.

– Dacă n-aș fi fost sigur de faptul că nu mai exista nicio șansă ca tu să te măriți cu Kenny, n-aș fi făcut-o.

– Pari foarte sigur de ceea ce spui.

– Sunt.

– E extraordinar să te poți controla astfel, comentă ea. Din nefericire, n-aș putea spune același lucru despre mine, răspunse cu sarcasm Shelby.

– N-am fost totuși sigur că îți amintești ce s-a întâmplat între noi. Ai avut o febră atât de mare, că ai fost în delir în ziua imediat următoare.

– Nu, n-am uitat nicio clipă, n-avea nicio legătură cu boala mea.

– Alte femei ar fi uitat.

– Nu eu.

– Nu.

– Nu te uita așa la mine, Kyle, spuse ea, retrăgându-se spre ușă. Sunt adultă și știu să-mi asum responsabilitatea acțiunilor mele, indiferent dacă am greșit sau nu.

– Sunt curios dacă în acest caz consideri că ai greșit sau nu. Nu-ți face însă nicio grijă, nu aștept un răspuns, chiar acum.

Era foarte bine, își spuse ea, pentru că răspunsul ar fi fost deranjant pentru amândoi.

Coborâră scările spre bucătărie fără a-și mai spune nimic.

Când ajunseră însă, Shelby declară, foarte hotărâtă:

– Vreau să plec de aici înainte de a se întoarce Kenny și Wendy. Sunt bine, acum, și pot face față călătoriei.

– Sora mi-a spus să-ți menajezi glezna încă vreo câteva zile.

– Când ai vorbit cu Amy?

– Înainte de a pleca, te-a examinat și mi-a spus după cât timp îți vei reveni. Au mai rămas câteva zile. Acum nu ai făcut cine știe ce efort cu piciorul, și totuși ai devenit extrem de palidă. Shelby știa foarte bine că era palidă, nu trebuia să i-o mai amintească.

– Nu vreau să-l mai văd pe Kenny, acum că s-a căsătorit.

– Nu vei pleca nicăieri până când nu ți se va restabili glezna complet, răspunse el cu aroganță. În plus, abia ți-a trecut gripa.

– N-are importanță. Voi pleca.

– Nu.

– Cum, nu, Kyle? Nu ți-am cerut permisiunea. Doar te-am informat că voi pleca.

– Și eu am spus nu.

– Nu mă poți opri, dacă am decis să plec.

– Trebuie să te conducă cineva la aeroport, îi reaminti el. Fără permisiunea mea, n-o va face nimeni.

Shelby știa asta foarte bine.

– Cum s-au întors lucrurile, Kyle? Din prima zi în care am venit aici abia, ai așteptat să mă vezi plecând. Acum, de ce mă oprești?

Nu era atât de nebună, încât să creadă că e doar din cauza faptului că făcuseră dragoste.

– Nu vreau să pățești ceva. Nu ești încă îndeajuns de întremată pentru drum.

– Eu singură trebuie să hotărăsc dacă sunt sau nu.

– Ai fost foarte bolnavă, așa încât cred că nu-ți vor reveni prea curând puterile.

– Solicitudinea ta e demnă de toată lauda, dar ești sigur că nu vrei, de fapt, să mă vezi cum reacționez când va veni Kenny cu soția lui, pentru a mă vedea pe ultima traptă a umilinței? întrebă ea, privindu-l direct în ochi.

Kyle o scrută cu ochi de gheață.

– Crezi ce vrei, dar nu vei pleca de-aici până nu voi fi convins că poți face față drumului până la aeroport. N-am niciun chef să-mi faci un colaps prin pustietățile alea.

– Și ce fel de test ai de gând să-mi dai pentru a te convinge de asta? Ți-am dovedit că îți pot face față în pat, chiar și cu glezna umflată. Ce altceva mai vrei?

– Se pare că la limbă n-ai pățit nimic, încheie el discuția, dovedind încă o dată stăpânire de sine. Ce facem cu cina? O prepar eu, sau tu? Schimbă el brusc subiectul.

– Ești sigur că nu vrei să iei cina cu doamna Judd? Am auzit că a telefonat de câteva ori, în ultimele zile, să se intereseze dacă te-ai întors sau nu.

– Mi s-a adus la cunoștință. O voi suna după cină.

– Nu e frumos să te comporți așa, când știi cât de îngrijorată este.

– Nu fi măgăriță, Shelby , ți-am spus deja că Sylvia e doar o bună prietenă.

– Nu mă interesează ce fel de relație ai cu ea.

– Nu? întrebă el ironic. Nu sunt chiar atât de sigur. Nu te interesează să știi dacă aveam deja o amantă în momentul în care m-am culcat cu tine?

– De ce m-ar interesa? Nu mi-ai spus chiar tu că n-ai putea fi interesat de mine mai mult de o noapte?

– Shelby …

– Hai să mâncăm, spuse ea, nevrând să-și mai aducă aminte de acea noapte. Voi găti eu. Kyle continuă să o privească indecis, dar într-un târziu spuse hotărât:

– Vom găti amândoi.

– Nu e nevoie.

– Nu trebuie să argumentăm și necesitatea acestui fapt, Shelby, comentă el. Mi se pare că făcurăm un pact.

– Și eu îmi aduc aminte că n-a ținut multă vreme.

– Atunci îl vom reînnoi. Oricum, dacă mă enervezi prea tare, pot părăsi camera.

– E adevărat, fu Shelby de acord.

În cele din urmă făcură totul împreună, fără a mai vorbi. Mâncară în tăcere și, la sfârșit, Shelby insistă să curețe ea bucătăria, iar Kyle o privi în tot acest timp cu mare atenție.

După ce dereticase, Shelby îi aduse cafeaua.

– Mulțumesc, spuse el, cred că îl voi chema pe Ben Seymore.

– N-ai făcut-o până acum?

– Nu. Nu e chiar atât de ușor.

– Poate ar fi mai bine să-i explice chiar Kenny, când se va întoarce. E problema lui.

– Nu va fi chiar atât de simplu nici pentru el, Shelby. Îl voi chema eu.

– Bine. Eu voi merge să văd ce face Helen.

– Nu e nevoie să pleci. Nu e o conversație privată.

– Vreau să văd, oricum, ce face, spuse Shelby, aranjându-și bluza.

– Cum vrei, spuse el, vădit deranjat. Vezi, doar că nu e chiar atât de bine pentru glezna ta să te tot fâțâi în sus și-n jos pe scări.

Shelby îi surâse sarcastic:

– N-o să mor din asta.

Urcă scările încet, în timp ce Kyle forma numărul de telefon, întrebându-se dacă ei doi se vor putea întâlni vreodată fără să se certe. Se îndoia de acest fapt foarte mult.

Bătu ușor în ușa Helenei, dar cum femeia nu răspunse, intra încet în cameră. O găsi întinsă pe pat, îmbrăcată și cu o expresie de mare îngrijorare pe față. Un somn bun era cel mai important lucru pentru ea în momentele acelea.

Shelby se întoarse în bucătărie și spălă cele două cești de cafea, rămase pe masă. Kyle dispăruse de unde îl lăsase, dar, după câteva minute, îl văzu ieșind din biroul său.

– Cum a primit vestea, tatăl lui Wendy?

– E foarte nemulțumit, cred că îți dai seama.

– Toți tații au un șoc în momentul în care realizează că fiica lor a găsit un bărbat pe care îl iubește mai mult decât pe el.

– Crezi asta?

Al tău a făcut la fel?

– Tatăl meu a murit cu mulți ani înainte ca eu să mă mărit, răspunse ea, privindu-l cu uimire cum își îmbracă geaca. Pleci?

– Am vorbit cu Sylvia după ce i-am telefonat lui Ben. Dorește să mă vadă.

Shelby fu foarte nemulțumită de această declarație.

– Dar nu te poate vedea mâine? Credeam că ești obosit.

– Sunt. Dar mi-a spus că e ceva urgent.

– În acest caz, nu trebuie să te mai reții…

– Shelby…

– Distracție plăcută, spuse Shelby.

Kyle o privi ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva…

După un timp, o întrebă doar atât:

– De ce nu mergi la culcare? Ești foarte palidă și mâine va fi o zi foarte lungă pentru noi toți.

– Chiar dacă sunt oaspetele tău aici, Kyle, voi merge la culcare când voi considera eu de cuviință.

– Am fost sigur că îmi vei răspunde astfel.

– Atunci, de ce mă mai plictisești?

– Din obișnuință, cred. Nu știu când mă voi întoarce, așa că te voi vedea mâine dimineață.

– Vom vedea.

– Shelby, de ce ești așa de arțăgoasă? Merg doar să îmi văd un prieten.

– Nu sunt arțăgoasă, Kyle. Îți aminteam doar că ai spus că ești obosit.

– Da, dar tot plec să o văd pe Sylvia.

– Frumos, răspunse ea în bătaie de joc.

– La dracu! Răcni el și închise ușa în urma lui.

Shelby oftă. Până acum nu fusese sigură, dar suferea atât de mult că el se decisese să-și petreacă noaptea cu altă femeie, dar acum îi devenise cât se poate de clar: îl iubea pe Kyle Whitney.

Și nu era dragostea ezitantă pe care o avusese pentru Kenny, nici dragostea placidă pe care o simțise pentru Gavin, era o dragoste puternică și arzătoare, cum nu mai simțise niciodată în viața ei. Ar fi fost în stare să-i devină doar amantă, dacă nu vroia mai mult de la ea. Îl dorea și nu se întreba pentru cât timp. Dar nu mai era nimic posibil între ei. Deși îi spusese contrariul, Sylvia Judd, era, desigur, amanta lui.

Capitolul 6

Shelby se trezi cu o durere de cap înfiorătoare a doua zi dimineață și știa foarte bine că era din cauză că stătuse trează, pentru a auzi când se întoarce Kyle.

Acesta stătuse la Sylvia Judd mai bine de trei ore după socotelile ei, pentru că se întorsese acasă în jurul orei unu.

La micul dejun, când coborî Shelby, el era deja plecat, dar Helen o întâmpină mult mai bine dispusă. Somnul prelungit îi făcuse bine și femeii îi revenise, în sfârșit, zâmbetul.

– Prepar ceva foarte special pentru cina de deseară, se confesă ea, la cafeaua de dimineață. M-am gândit că e mai bine să mă obișnuiesc cu ideea că Wendy și Kenny au ales să se căsătorească în acest mod.

Nu mai am ce face, oricum.

Shelby zâmbi, știind că Helen vroia să știe sentimentele ei în legătură cu această căsătorie.

– Te voi ajuta și eu, dacă n-ai nimic împotrivă, spuse Shelby, gândindu-se că nu o putea lăsa pe Helen să se mai obosească atât de mult.

– Când i-am propus asta lui Kyle mai devreme, n-a fost de acord cu ideea, zâmbi Helen.

– Nu va avea ce să mai spună după ce va fi totul gata, răspunse Shelby, constatând că ura până și să-i pronunțe numele.

Se făcuse după-masă târziu când sosiră Kenny și Wendy. Kyle era plecat pentru problemele fermei, iar Shelby se odihnea pentru a nu-și forța prea tare glezna.

Erau foarte îmbujorați când intrară înăuntru, din cauza frigului de afară și Kenny se duse direct la bufet pentru a pune brandy în pahare, pentru el și proaspăta lui soție.

Wendy însă o observă pe Shelby în fotoliul în care se relaxa și-i aruncă o privire ucigătoare, după care făcu un semn cu capul în direcția ei, în momentul în care Kenny veni cu brandyul.

La cei douăzeci de ani ai săi, Wendy, cu părul negru, lung și mătăsos, care îi încadra fața delicată, fusese întotdeauna foarte frumoasă, dar, ca tânără mireasă, observă Shelby, era de-a dreptul strălucitoare, cu toată privirea plină de răutate pe care i-o arunca.

Kenny se întoarse în direcția ei, cu umerii căzuți și cu cea mai întunecată privire pe care i-o văzuse vreodată.

Shelby se ridică în picioare la rândul ei, frumoasă și zveltă în pantalonii strâmți pe corp și cu bluza scurtă, din mătase.

– Vreau să vă felicit din toată inima, spuse ea, surâzându-le fermecător.

– Mulțumesc. Vrei și tu un brandy? întrebă Kenny, încercând să-și revină.

– De ce nu? răspunse Shelby. Vom bea pentru fericirea voastră.

– Shelby …

– Nu te speria, îi spuse Shelby proaspetei căsătorite. N-am de gând să fac o scenă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, replică rece Kenny, oferindu-i paharul cu brandy, înainte de a se așeza într-un fotoliu. Avem destule probleme cu Kyle și cu tatăl lui Wendy, pentru a ne mai îngrijora și din pricina ta.

Privindu-l acum, Shelby se întrebă cum putuse să se îndrăgostească de el atât de mult încât să creadă că poate fi ceva serios între ei. Cu fața lui frumoasă și atât de adolescentină încă, se vedea foarte clar că nu se gândea decât la el.

– Da, îl înțeleg perfect pe tatăl lui Wendy. E dureros pentru un părinte să nu fie prezent la căsătoria unicului copil, comentă Shelby cu un surâs.

Wendy se așeză pe brațul fotoliului soțului ei.

– Tăticul meu e chiar atât de furios? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Din câte mi-a spus Kyle, comentă Shelby cu simpatie, e foarte supărat.

– Ah, răspunse ea, privindu-l lung pe Kenny.

– Nu te speria. O să-i treacă, răspunse calm Kenny, sorbindu-și încet brandyul.

– Și mama ta? îl împunse Shelby cu privirea pe fostul ei logodnic. Crezi că și ei îi va trece supărarea atât de ușor?

– Mama nu vrea decât să mă vadă fericit, răspunse el cu aroganță. Și știe că voi fi, cu Wendy, continuă el, caustic.

Shelby trecu peste această remarcă, deși simțise un frison la gândul că el putuse să se dezică atât de ușor de căsătoria lor, după ce toată săptămâna trecută făcuseră pregătiri pentru nuntă și păruseră foarte fericiți de hotărârea luată.

– Sunt sigură că vei fi, spuse Shelby, fără a lăsa să i se vadă dezamăgirea. Cred însă că mama ta e foarte nerăbdătoare să te vadă, pentru că a fost extrem de îngrijorată.

– Da, cred că e timpul s-o văd, răspunse el, ridicându-se brusc.

– Și, Kenny…

Shelby așteptă ca el să se întoarcă spre ea, după care continuă:

– Vreau și eu să avem o discuție între patru ochi.

– Despre ce? întrebă el ironic.

– Presupun că știi despre ce anume, răspunse ea, pe același ton insolent, ca al lui.

– Nu, se prefăcu el că nu înțelege.

– Kenny, interveni Wendy.

– Nu te amesteca, Wendy, spuse el foarte hotărât. Asta e doar între mine și Shelby.

– Dar ...

– Și nu cred că avem prea multe să ne spunem, își întrerupse el soția, pentru a doua oară.

– Am vrut să discutăm între patru ochi, Kenny, dar putem s-o facem foarte bine și în fața lui Kyle și a soției tale. Se pare că deja ai trecut peste câteva înțelegeri avute cu vărul tău, îl privi ea, drept în ochi.

Kenny flutură nervos din mâini:

– Bine, vom vorbi mai târziu. Oricum, nu se va schimba nimic. Sunt căsătorit cu Wendy, acum.

– Nu te speria, nu vreau să-ți cer nimic. Sunt mult mai interesată de vărul tău, pe care îl consider mult mai atractiv și mai onest, răspunse Shelby cu răceală.

Kenny o privi surprins.

– Kyle?… Vrei să spui că tu și Kyle…?

– Nu vreau să spun nimic de felul acesta, răspunse Shelby, regretând că furia o făcuse să dezvăluie mai mult decât ar fi fost necesar. Vreau doar să spun că în cele câteva zile în care

am stat cu el la cabană, am descoperit că e departe de a fi despotul care credeam că e.

– Îmi închipui ce s-a întâmplat între voi…

– Ce vrei să insinuezi?

– Nimic. Vreau doar să știi că mă simt mai ușurat, răspunse el, trecându-și mâinile prin păr.

– Acțiunile vărului tău n-au nicio legătură cu mine, Kenny, spuse Shelby, încercând să dreagă lucrurile.

– Nu? răspunse el sarcastic. Vino, Wendy, trebuie să vorbim cu mama. Mă tem că vom amâna conversația noastră, mai spuse el, înainte de a ieși împreună cu soția sa.

***

Cina fusese foarte stresantă pentru Shelby, deși Kenny era plin de entuziasm, iar Helen se comporta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Pot să stau aici cu Wendy, până îi va trece lui Ben supărarea? îl întrebă brusc Kenny pe vărul său.

– Dacă îi va trece vreodată supărarea, comentă Kyle.

– Bineînțeles că îi va trece. Wendy e singurul lui copil.

– Da, se pare că asta te-a și determinat s-o iei pe Wendy de soție.

– Kyle, interveni Wendy, de ce spui asta? Ferma tatălui meu nu e atât de mare, pentru a fi făcut din mine o partidă.

Kyle îi zâmbi cu îngăduință, ca unui copil.

– N-are importanță, va fi a voastră, într-o zi.

– Presupun că va fi, spuse Wendy. Ce fericire să-l am pe Kenny alături, când tata nu va mai fi să se ocupe de ea.

– Da, ce noroc, comentă Kyle cu ironie.

Shelby nu se concentră asupra acestei discuții, considerând că nu era problema ei, gândindu-se doar cum să plece mai repede de acolo. Așa încât auzi ca prin vis următoarele cuvinte rostite de Kenny:

– Doar ce ai făcut cu Shelby în zilele în care ați stat izolați în cabană a determinat-o să-și schimbe atât de radical opinia despre tine, Kyle? întrebă Kenny cu inocență.

Shelby se înroși până în vârful urechilor, când simți privirea tăioasă a lui Kyle îndreptată spre ea.

– Kenny, ți-am explicat cu doar câteva ore înainte că vărul tău doar a fost foarte grijuliu cu mine.

– N-ai spus doar asta. Din câte îmi amintesc, ai spus că e foarte atrăgător și onest.

– Și ce-i cu asta? replică Shelby, roșind și mai mult.

– Vreau să-ți spun că nu l-am văzut niciodată pe Kyle amabil sau onest sau atrăgător cu o femeie, dacă între ei nu s-a întâmplat nimic special. Deci, ce i-ai făcut, Kyle? întrebă el, plimbându-și privirile de la unul la celălalt.

Helen interveni rapid în fața acestei atitudini:

– Kenny!…

– Helen, nu te amesteca, răspunse Kyle cu un zâmbet ciudat, dar cu o privire atât de pătrunzătoare, încât Helen își plecă fruntea.

Am preluat doar atribuțiile tale, Kenny, și ți-am căutat logodnica rătăcită în viscol.

– Ah, și… cum ai căutat-o? insistă el insinuant.

– Te rog să-ți măsori cuvintele, Kenny, cu privire la mine și la Shelby.

– Ah, devine și mai interesant, spuse el, neluând în seamă furia vărului său.

– Kenny, te rog, încetează, interveni din nou mama sa. Dacă ați terminat cu toții de mâncat, să ne retragem în altă parte, pentru cafea, încercă ea să schimbe subiectul.

– Eu nu vreau cafea, spuse Kyle ridicându-se brusc. Am de completat niște documente urgente.

Shelby îl urmări îndepărtându-se. Era foarte furios și avea dreptate să fie așa.

– L-am chinuit prea mult în zilele astea, Kenny. Lasă-l în pace, spuse Helen, după ce Kyle se retrase.

– Kyle nu mai este șeful meu, mamă, răspunse Kenny, cu ochii ațintiți spre soția sa.

Shelby consideră că era timpul să aibă o altă discuție cu Kenny, pentru a se sfârși odată cu toate acuzațiile.

– Putem să discutăm ceva acum, Kenny? întrebă Shelby foarte hotărâtă.

– De ce nu? Discuția pare că va fi mult mai interesantă decât mi-aș fi putut imagina. Rămâi aici și ajut-o pe mama cu cafeaua, iubito, o sfătui el pe Wendy. Shelby și cu mine vom pune repede lucrurile la punct.

– Întotdeauna o tratezi cu atâta aroganță? îl întrebă Shelby imediat ce rămaseră singuri.

– Nu e nimic ce ar putea înfuria o soție potrivită, răspunse el, aruncându-se într-un fotoliu.

– Da, eu nu eram potrivită.

– Ah, sunt sigur de asta, dar nu mai are importanță. Compensațiile sunt substanțiale.

– Amândoi știm care sunt aceste compensații, nu-i așa?

– Banii, spuse el cu cinism și fără ocolișuri.

– Exact, îl privi Shelby cu o privire acuzatoare. Acesta e motivul pentru care m-ai părăsit, nu-i așa?

– Trebuie să admiți că mărturisirea ta putea șoca un bărbat ca mine.

– Putea fi o surpriză, dar nu înțeleg de ce te-a afectat atât de mult, când tu ai jumătate din această fermă.

Kenny o privi ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzea, după care începu să râdă.

– Vrei să spui că nu știi adevărul? Eram sigur că vărul meu ți-a spus totul până acum.

– Spune-mi despre ce e vorba, insistă ea.

– Această fermă îi aparține în totalitate lui Kyle. Eu și mama mea suntem doar rudele sărace care sunt tolerate aici.

– Bine, dar numele fermei nu e ,,Dublu K"? întrebă Shelby, uimită de-a binelea.

– Da. ,,Părinții lui Kyle"… El a primit ferma de la ei.

Shelby căzu pe gânduri… Atât de multe lucruri puteau fi explicate acum…

– Oh, Dumnezeule, Kenny, mama ta mi-a spus că tu ai încercat întotdeauna o cale care să te scape de aici. Eu eram una dintre ele, nu-i așa?

– Și ce ți-a mai spus mama când am fost eu plecat? se înfurie el.

– Mi-a vorbit despre tatăl tău și despre fuga lui cu Katherine.

– Da?… Dar nu avea dreptul să-ți spună despre toate astea, se înfurie el și mai tare…

– Era foarte îngrijorată, răspunse Shelby, încercând să-l calmeze.

– Pentru că eu am făcut același lucru? N-am avut altă soluție, pentru că tatăl soției mele nu a fost de acord niciodată cu această căsătorie.

– Dar, dacă nu mă înșel, și ea a fost la Londra cu tine.

– Da, dar tatăl ei a considerat, subit, că înainte de a se căsători trebuie să-și termine studiile.

Asta însemna să mai așteptăm încă cinci ani.

– Și nu puteai aștepta.

– Nu. M-am săturat să mai fiu la mâna lui Kyle. Am lucrat la această fermă de mic copil și nu mă tem de muncă, dar nu vreau să rămân toată viața în această situație.

– Sunt sigură că pentru Kyle n-ați fost o povară.

– Ție ți-e ușor să vorbești, pentru că nu tu ai trăit aici, alături de el, simțind că ești doar tolerat.

– Ah, nu cred că mama ta a văzut lucrurile în acest fel.

– Mama! Pentru ea, tot ceea ce face Kyle e minunat. Și de-asta vreau să plec.

– De-asta ai vrut să te măriți cu mine. O tânără văduvă bogată.

– Doar că tu nu ești atât de bogată, spuse el cu ironie.

– Ca văduvă, sunt, ripostă ea.

– Dar nu ca soție a mea.

Ce capcană era situația ei, pentru cei care o vroiau pentru bani și nu pentru ea însăși…

Era abia de doi ani cu Gavin când i se descoperise boala și i se spusese că se apropie de final…Fusese un șoc pentru amândoi… El avea atunci doar patruzeci și patru de ani… Prea tânăr pentru a admite cu ușurință că se apropia de moarte…

Ea, de asemenea, nu putea crede că va rămâne atât de curând fără bărbatul pe care-l iubea.

După perioada de șoc, însă, începuseră să se gândească ce aveau de făcut în timpul care le mai rămânea.

Căsătoria lor a umplut de uimire lumea londoneză… Cunoscutul om de afaceri, căsătorit cu manichiurista surorii sale. Ea era orfană de ambii părinți și nu avea o lețcaie, așa că speculațiile care au urmat au fost foarte umilitoare la adresa ei.

Îl iubea foarte mult pe Gavin și l-ar fi luat de bărbat chiar dacă ar fi fost sărac, pentru că îi oferea familia la care visase încă din copilărie. Părinții lui nu au iubit-o niciodată și, în general, s-a considerat că îl vrea doar pentru banii lui.

Nici unul dintre ei însă nu fusese interesat de ceea ce spunea lumea despre ei și avuseseră împreună o căsătorie fericită. Doar asupra unui lucru nu fuseseră de acord în viața lor împreună și anume ca Gavin să-i lase bani. Își deschisese, totuși, salonul de frumusețe, pentru a-și asigura viitorul muncind. Gavin insistase, totuși, că văduva lui trebuia să moștenească tot ce era al lui. Pentru că existaseră prea multe bârfe înainte cu privire la căsătoria lor, Shelby acceptă în cele din urmă, dar cu condiția ca actele să fie făcute în așa fel încât dacă ea se va recăsători, toată averea lui să se împartă între cele două surori ale soțului ei. Gavin nu fusese de acord la început, spunându-i că e prea tânără pentru a sta singură tot restul vieții ei după ce el nu va mai fi, dar Shelby fusese implacabilă.

Această istorie, pe care Shelby ținuse să i-o spună lui Kenny înainte de căsătoria lor, îl făcuse pe acesta să dea înapoi, crezând că ea va depinde doar de el, care, de fapt, nu avea bani, așa cum aflase Shelby acum.

Nu putea spune că nu regreta această mărturisire, pentru că ea nu se atinsese de banii pe care îi lăsase Gavin. Salonul ei fiind unul dintre cele mai faimoase din Londra, îi aducea un venit considerabil, așa încât nu putea spune că era o femeie săracă. Necunoscând exact situația ei, Kenny considerase că Wendy era o partidă mult mai potrivită pentru el.

– Eu am salonul la Londra, spuse Shelby încet și tu erai de acord să stai în Londra.

– Ferma tatălui lui Wendy e mai aproape, zâmbi el, și într-o zi va fi a mea.

– Dar va fi și a lui Wendy, nu doar a ta.

– Cum ți-am zis deja, Wendy face tot ceea ce îi spun eu. Spre deosebire de tine.

– Oh, îmi pare atât de rău pentru ea. Sper însă că nu va suferi fiind sub papucul tău.

– Nu fi atât de plină de tine. Eu am fost cel care nu a mai vrut relația cu tine, îți amintești?

– Da, și îți mulțumesc pentru asta.

– A fost plăcera mea, răspunse el sarcastic.

– Poate, surâse ea în aceeași notă.

Dar abandonându-mă în viscol, a fost puțin cam prea de tot, nu crezi?

– Am fost sigur că te va găsi Kyle, mustăci el.

– Cum puteai fi sigur de asta? A fost pur și simplu un noroc.

– Ești în siguranță acum, spuse el, și în plus ai avut parte și de divertisment, acolo, așa că nu prea ai de ce să te plângi.

– De ce?…

– Calmează-te Shelby, chiar nu știi de glumă?

– Glumă? Am fost la un pas de moarte și tu glumești?

– Hai, nu mai fi așa de melodramatică.

– Puteam muri, Kenny, cum poți reacționa atât de cinic?

– De ce nu i-ai spus lui Kyle ce m-a determinat să renunț la tine?

– De ce i-aș fi spus?

– Puteai să-i spui și lui. Știi că te crede o femeie interesată. Nu crede că te-ai măritat cu un bărbat mai în vârstă pentru că ți se aprinseseră călcâiele după el.

– Mi-am iubit soțul, spuse Shelby, foarte indignată.

– Nu mă îndoiesc de asta. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât sunt mai sigur că l-ai iubit. Ai venit să te căsătorești cu un bărbat mai tânăr care părea foarte bogat și el. De asta Kyle crede despre tine că ești pusă pe vânat bărbați bogați.

– Dacă aș fi știut adevărul despre tine, n-aș fi dat înapoi. Nu mă interesează banii.

– E prea târziu acum, și banii sunt foarte importanți pentru mine.

– Știu.

– Dar nu despre noi vorbeam, ci despre faptul că vărul meu nu va crede niciodată despre tine că nu ești interesată de bani.

– Dar tu știi asta.

– Da. Dar doar noi. Și totuși… e ceva ce nu vreau să se întâmple, de asta nu i-am spus lui Kyle adevărul despre tine și soțul tău și l-am lăsat să rămână la părerile lui inițiale despre tine… N-am niciun chef să devii soția vărului meu.

– Nu-ți face griji pentru asta. Kyle n-are de gând să ne căsătorim. Și tu?

– Kyle mi-a salvat viața. Nu voi uita niciodată asta.

– Nu trebuie să-i mulțumești pentru nimic lui Kyle.

Cât de mult greșea, își spuse Shelby… trebuia să-i mulțumească și pentru modul în care făcuse dragoste cu ea, făcând-o să descopere atât de multe lucruri inedite despre ea însăși. Îl iubise pe Gavin, dar fuseseră înainte prieteni și iubirea lor era bazată mai mult pe acest tip de relație decât pe emoții fizice. Kyle a făcut-o să simtă pentru el o dorință fizică pe care n-o mai simțise niciodată pentru un alt bărbat, iar asta o făcea să-l respecte și să-l aprecieze.

– Hai să ne bem cafeaua, spuse Kenny, văzând că ea nu mai răspunde.

– Ați terminat? spuse Helen intrând cu zâmbetul pe buze, în timp ce Wendy ducea tava cu cafele.

– Cred că da, nu-i așa, Shelby? spuse Kenny surâzând cu subînțeles.

Surprinsă de apariția lui Kyle și gândindu-se la tot ce vorbiseră în legătură cu el, Shelby răspunse privind în gol:

– Da, am terminat.

Wendy îl cuprinse pe soțul ei de braț:

– Totul e în regulă, iubitule?

Kenny îi zâmbi confidențial:

– Nu putea fi mai bine.

– Cred că e mai bine să îmi beau cafeaua în biroul meu, îi spuse Kyle, brusc, Helenei și-și luă cafeaua. Am mult de lucru.

– Exagerezi cu munca, ai grijă Kyle, îi răspunse ea surâzând cu căldură.

– Poate, răspunse el și se grăbi să părăsească încăperea, fără a-i arunca lui Shelby nici măcar o singură privire.

– Bietul Kyle, oftă Helen.

– Dacă vrei să mă faci să mă simt prost, mamă, vreau să-ți spun că n-ai nicio șansă. În plus, în săptămâna asta, Kyle s-a și distrat destul, spuse el, privind-o pe Shelby cu subînțeles.

– Vă rog să mă scuzați, interveni Shelby, eu mă voi retrage în camera mea.

– Dar nu ți-ai băut cafeaua, draga mea, comentă Helen, nemulțumită.

– Nu-i nimic, răspunse Shelby. Voi adormi mai devreme în seara asta, ceea ce mă va ajuta foarte mult.

Când trecu pe lângă biroul lui Kyle, însă, Shelby își schimbă ideea și bătu insistent la ușă.

– Da? răspunse el, nemulțumit că era deranjat și crăpă ușa pentru a vedea cine e.

– Trebuie să-ți vorbesc, spuse Shelby încet.

– Ah, da? întrebă el fără să-i facă loc să treacă.

Shelby își făcu curaj și continuă, totuși.

– Vreau să-ți explic ce anume am vorbit cu Kenny despre perioada în care am stat cu tine la cabană, pentru a nu înțelege greșit cele ce ai auzit.

– Ce am auzit?

– Hai, Kyle, nu te face că nu pricepi ce vreau să spun.

– Ce? spuse el și-i făcu loc să intre, după care închise ușa. Hai, spune.

– Kenny a făcut tot soiul de insinuări cu privire la mine și la tine. Eu am vrut doar să-i explic cât de mult greșește.

– După ce ai avut grijă mai înainte să-i spui câtă dreptate are, nu-i așa?

– I-am spus doar că greșește foarte mult închipuindu-și că eu regret că nu s-a căsătorit cu mine.

– A, da? Chiar nu regreți? Nu.

– Cum? Dragostea aia mare pentru el a dispărut deja? întrebă el îngustându-și ochii cu ironie.

– Nu a murit. El a ucis-o. Sau ai uitat că s-a căsătorit cu Wendy?

– Nu am uitat nimic, nici faptul că am fost considerat disponibil.

– Ce te face să crezi că ești atât de irezistibil încât mi-am pus această problemă? Oricum, vroiam să știi că indiferent de concluziile tale cu privire la mine, noaptea petrecută în brațele tale a însemnat foarte mult pentru mine și nu regret că s-a întâmplat. Fără a-i mai da timp să spună ceva, Shelby se întoarse cât putu de repede și ieși din birou.

Obrajii îi ardeau de curajul acestei mărturisiri și Shelby se retrase în camera ei cu respirația accelerată de emoție.

Nu vroia să mintă despre această noapte și indiferent de ceea ce va fi între ei de acum încolo, vroia ca bărbatul care-i dăruise cea mai fericită noapte din viața ei să știe asta.

Nu intrase însă de mult timp când Kyle deschise ușa încet și intră înăuntru, fără a-i cere permisiunea.

– Vreau să-ți spun concluzia mea, cu privire la noaptea noastră de dragoste. Și mie mi-a plăcut foarte mult, spuse el, privind-o cu insistență.

Shelby fu atât de surprinsă, încât rămase cu gura căscată.

Kyle îi prinse mâinile într-ale lui și mirosul puternic de aftershave îi gâdilă foarte plăcut nările.

– De fapt vreau să îți spun că am fost atât de mulțumit, încât vreau să repetăm experiența.

Shelby rămase fără glas, privindu-l cu ochii larg deschiși de uimire, incapabilă să se desprindă din brațele lui.

– Spune ceva, Shelby, șopti el. Suntem adulți, așa că nu văd de ce n-am continua relația noastră într-un mod mai plăcut, cât timp vei rămâne aici.

Cu toate că nu-i plăcuse modul în care pusese problema, Shelby știa că accepta oferta lui cu ambele mâini.

– Da, ce rost are să ne refuzăm această plăcere surâse ea provocator, apropiindu-și corpul de el. Pot atunci să-ți spun ce mult mi-ai lipsit când ai fost plecat?

– Da? întrebă el cu buzele apropiindu-se de pieptul ei.

– Mult mai mult decât se poate spune în cuvinte, răspunse ea, anticipând sărurările lui pe sânii și gâtul ei.

– Atunci, dovedește-mi-o. Fă dragoste cu mine acum, Shelby.

– Dar ce va zice mătușa ta când va observa că n-ai dormit în patul tău?

– Sunt în casa mea, Shelby. Pot dormi unde-mi poftește inima. Hai, Shelby, arată-mi cât de dor ți-a fost de mine.

Shelby nu mai rezistă și începu să-l sărute peste tot, cu o delicatețe și o pasiune pe care nu le simțise până atunci, iar când el preluă inițiativa, tot corpul ei îi răspunse fără cea mai mică rezervă, până când explodară, fericiți, într-o emoție unică.

Capitolul 7

Shelby știa deja că va urî aeroporturile pentru tot restul vieții. Îl privi pe Kyle cu inima strânsă de durere, gândindu-se că nu-l va mai vedea niciodată.

Ultimele cinci zile și șase nopți petrecute împreună, o făcuseră pe Shelby să se simtă în paradis alături de el.

Helen realizase, desigur, faptul că nepotul ei dormea în camera Shelbei, dar nu spusese nimic și, în mod sigur, nu-i dezvăluise acest lucru lui Kenny. Acesta ar fi reacționat foarte violent știind de relația ei cu vărul său.

Și ea și Kyle, de altfel, se feriseră să facă pe cineva să bănuiască relația lor privată.

Ieri, când Shelby îi spusese lui Kyle că era timpul să plece acasă, el nu se opusese, considerând că era cel mai bine așa.

Se oferise, așadar, să o conducă la aeroport în dimineața aceasta, după ce ieri-seară îi rezervase biletul.

– Ia-le, spuse el, dându-i câteva reviste, pentru a le citi în avion. Ce zici, bem o cafea împreună, până se anunță avionul tău?

Shelby simți că nu vroia nimic, doar să plângă pe umerii lui. Spuse totuși, cu un zâmbet larg, deși puțin cam forțat.

– Sună foarte bine…

Kyle zâmbi și o cuprinse afectuos după umeri.

– Cred că abia aștepți să te întorci în Anglia și să scapi de frigul, de aici.

Shelby vroia să urle. Nu o interesa nimic din Anglia. Tot ceea ce își dorea era să stea acolo, cu el, cât de mult timp era posibil. Luă însă ceașca în mâini și răspunse pe un ton neutru:

– Da, aici e totul atât de diferit…

– Știu, răspunse el, scoțându-și geaca, pentru că în restaurant era foarte cald și invitând-o din priviri să facă același lucru. Am făcut facultatea acolo.

Shelby îl privi, uimită de această informație:

– Da? Nu știam.

– Am trăit în Anglia patru ani.

Ce puține lucruri știa despre el, constată Shelby. Relația lor fusese pur fizică, nu vorbiseră niciodată prea multe lucruri despre viața lor personală.

– Ți-a plăcut acolo? întrebă ea, cu curiozitate.

Kyle ridică din umeri și Shelby fu încă o dată uimită de frumusețea lui. Îi stătea foarte bine în costumul negru pe care îl îmbrăcase în dimineața aceea și Shelby nu-și putea lua ochii de la el.

– Cum ai spus și tu, o viață total diferită de aici, răspunse el. Shelby spera ca el să viziteze în curând Londra, din nou, dar, după acest răspuns, începuse să aibă îndoieli, în acest sens.

Kyle se întinse în scaunul lui, înalt și atractiv, și Shelby simți încă o dată cât de mult regreta despărțirea de el.

– Mi-am făcut, totuși, niște prieteni, acolo, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Adevărat? I-ai vizitat, vreodată, după ce ai plecat?

– Da. Dar au trecut aproape zece ani de când am locuit acolo.

Zece ani… Ea era încă elevă în perioada aceea.

– Zece ani. E mult, de-atunci.

– Da, dar dacă voi merge să-i vizitez, te voi căuta.

– Mi-ar plăcea, spuse ea, dar își dădu seama imediat că venirea lui în Anglia era la fel de improbabilă ca faptul că s-ar putea să ningă vreodată în august la Londra. Dar speranța aceasta era totuși mai mult decât nimic.

– Îmi pare foarte rău că ai venit aici și lucrurile n-au stat cum ai crezut, dar Kenny nu era persoana potrivită pentru

tine. Îmi pare rău că ai fost rănită atât de mult în această călătorie a ta.

Dar deziluzia pe care i-o provocase Kenny era nimic pe lângă durerea că trebuia să-l părăsească pe el, acum. Nu putea însă să-i spună toate acestea, pentru că el nu vedea nicio perspectivă pentru relația lor. Pentru el fusese, clar, doar o altă afacere.

– Voi încerca să nu mă mai gândesc la toate acestea, spuse ea, având în minte situația ei cu Kyle nu cu Kenny. Eu…

Cuvintele i se opriră brusc pe buze și se uită cu disperare spre Kyle. Se anunța avionul pentru Londra.

Ca de obicei, pe fața lui nu putu citi nimic.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Da, răspunse el, cu fața ca o mască impenetrabilă și o ajută să-și pună haina.

Nu mai vorbiră nimic și Shelby se străduia să își rețină lacrimile, știind că el n-ar aprecia asemenea manifestare a emoției. în acele momente.

Se opriră și se priviră în ochi, fără vorbe, deși Shelby ar fi avut atât de multe să-i spună, în acele momente.

– Mulțumesc că m-ai condus, spuse ea într-un târziu. Știu cât de ocupat ești, așa că am apreciat foarte mult gestul tău.

– Călătorie plăcută spe casă, spuse el, încet.

– Nu mai lucra atât de mult, spuse ea, începând să se îndepărteze.

– Nici tu, răspunse el, cam în doi peri.

Conversația lor deveni din ce în ce mai stranie și Shelby simți că era mai bine să se despartă de el chiar atunci. Își căută, deci biletul în poșetă și-i spuse peste umăr.

– Nu-mi purta de grijă, surâse Shelby fără chef. Eu am fost în vacanță, aici, ai uitat?

– Un fel de vacanță.

– Da, recunoscu ea. Ei, bine, la revedere, spuse Shelby întinzându-i mâna.

Nu prea avea habar ce să facă în acele momente. Nu mai fusese niciodată în postura de amantă.

Kyle o prinse cu ambele mâini și o trase spre el.

– Putem să ne comportăm puțin mai cald, nu crezi? întrebă el și își lipi buzele de ale ei.

Gestul lui o făcu să nu mai poată rezista și-l cuprinse de umeri, fără s-o intereseze că era văzută de toate persoanele care se grăbeau să se îmbarce.

Kyle o cuprinse și el mai strâns, sărutând-o cu pasiune.

Apoi o îndepărtă brusc și spuse cu respirația întretăiată.

– Cred că voi veni foarte curând la Londra, pentru a avea acest sărut.

– Aș vrea, răspunse ea cu inima bătându-i atât de tare încât era sigură că el o auzea.

Kyle îi mângâie obrajii palizi.

– Chiar vrei?

– Da, răspunse ea, din tot sufletul. Oh, da…

– Atunci…poate chiar voi veni…

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse un om de ordine, apropiindu-se, dar dacă vreți să prindeți acest avion, atunci trebuie să vă îmbarcați de urgență.

– Călătorie plăcută, spuse el.

– Te voi chema când voi fi la Londra, pentru a-ți spune că am ajuns.

– Domnișoară, grăbiți-vă, interveni din nou omul de ordine..

– Da, aștept, spuse Kyle.

– La revedere, spuse Shelby grăbită și îndurerată.

– La revedere, Shelby, murmură el.

Shelby se grăbi să se urce în avion, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe față.

Își ocupă locul de la hublou, încercând să se stăpânească, dar nu reuși și începu să plângă și mai tare.

– Soțul dumneavoastră? întrebă doamna de lângă ea.

– Nu, doar un prieten.

– Păcat, spuse femeia.

E foarte arătos.

– Da, este, răspunse Shelby cu un surâs trist.

Ar fi vrut să fie singură în acele momente, singură cu durerea ei și regreta că nimerise lângă o persoană atât de vorbăreață.

***

Clima din Londra, atât de deosebită de cea din Montana, o făcu să aibă un șoc, în momentul în care ajunse.

Chemă un taxi, dar nu simți nicio bucurie că se întorcea acasă, așa cum ar fi făcut, în alte împrejurări.

Apartamentul ei luxos îi păru rece și neprimitor, iar mobila de care fusese altădată atât de mulțumită, îi displăcu total.

Știa însă că starea ei nu era legată de nimic special cu privire la casă sau la oraș, ci la faptul că nu mai era cu Kyle.

Era prea devreme să sune la fermă, acum. Cu siguranță, Kyle era pe-afară cu treburi la ora aceea. Se va odihni și va suna după aceea.

După aceea? Uitase diferența de fus orar.

Se ridică imediat din pat și formă numărul.

Îi răspunse Helen.

– Ah, te aud foarte bine, ca și cum ai fi aici, spuse Helen, când realiză cine a sunat.

Ai avut un zbor plăcut?

– Da, Helen.

– Cum e vremea acolo?

– Plouă, Helen…

– Cred că ai avut un mic șoc, după vremea de aici.

– Da, Helen, dar spune-mi, te rog, Kyle e acolo?

– Nu, pentru moment.

– Ai idee când îl voi putea găsi? întrebă Shelby, știind că nu va putea dormi până nu va vorbi cu el.

– Nu știu. El nu-mi spune niciodată nimic despre programul pe care-l are. Cred însă că va veni foarte târziu.

Shelby făcu un mic calcul în minte și realiză că la ora aceea Kyle nu mai putea fi la muncă.

– Cred că a ieșit să ia cina undeva, spuse Helen și Shelby se gândi unde putea fi acel undeva.

– Știu că l-a sunat Sylvia, spuse în continuare Helen…

– Te rog, aș vrea doar să știe că l-am căutat.

– Shelby, dragă ...

– I-am promis că îl voi suna când voi ajunge, o întrerupse Shelby din nou. Era plecată doar de câteva ore de acolo și deja s-a dus să-și vadă vechea amantă.

– Shelby, insistă Helen. Relația lui Kyle cu Sylvia nu e ceea ce crezi tu, doar că, după moartea soțului ei, s-a ocupat și de afacerile ei.

– Kyle mi-a explicat relația lui cu Sylvia, spuse Shelby cu răceală.

– Atunci cunoști situația, răspunse Helen. Mai bine dă-mi numărul tău de telefon și-i spun să te sune el când se întoarce.

Dar gândul că o va suna după ce se întorcea de la altă femeiie, o făcu să se simtă bolnavă.

– Nu e nimic important, Helen, răspunse ea. A fost doar un telefon de curtoazie.

– Shelby…

– Trebuie să închid, Helen, aici e deja foarte târziu.

– Dar nu mai vrei să vorbești cu Kyle? întrebă, disperată, cealaltă femeie.

Shelby știa foarte bine că Helen își dăduse seama de relația ei cu Kyle și putea înțelege furia ei de acum, că el era la Sylvia Judd.

– Nu, nu cred că voi mai vorbi cu el.

– Dar…

– Mulțumesc pentru ospitalitate, Helen, ai fost foarte drăguță cu mine, spuse Shelby , brusc. Te rog, transmite-i lui Kyle că l-am sunat, spuse ea și închise repede, înainte de a o mai lăsa pe Helen să mai spună ceva.

Așadar, Kyle abia așteptase să plece, pentru a o vizita din nou pe frumoasa doamnă Judd. Nu mai vroia să-l audă. Era cu Sylvia și nu mai era interesată să știe nimic mai mult despre el, de acum încolo. Shelby se simțea foarte umilită că iubitul ei își dorise atât de repede altă femeie. Chiar nu însemnase nimic pentru el relația lor din ultima săptămână? Nu se simțise satisfăcut de îmbrățișările ei, că avusese nevoie atât de repede să caute altă femeie?

Nu era deloc un compliment pentru ea și calitățile ei de femeie, și Shelby suferea cumplit la acest gând.

Din punctul ei de vedere relația lor fusese absolut perfectă și era foarte dureros pentru ea să vadă că lucrurile nu stătuseră chiar așa.

***

Asistenta ei fu foarte surprinsă s-o vadă la serviciu, luni dimineață. Deși nu pusese nicio întrebare, uimirea ei se vedea cât de colo, pentru că nimeni nu se așteptase ca ea să se întoarcă atât de curând.

Nu putuse însă să mai stea închisă în casă, deși relaxarea din ultimele trei zile îi prinsese nespus de bine. Nu le spusese prietenilor că se întorsese, așa încât nu fusese căutată în weekend.

Și, pentru a fi foarte sinceră cu ea însăși, stătuse în casă pentru a vedea dacă o suna Kyle sau nu. Nu o sunase.

Jenny, asistenta ei, era o blondă foarte frumoasă, de aproape treizeci de ani, foarte mulțumită de relația ei cu un producător de televiziune. Deși bărbatul era însurat și avea doi copii, Jenny părea fericită și nu ascundea situația iubitului ei.

– Spune-mi, am înțeles eu greșit?… Nu trebuia să fii acum în luna de miere? întrebă Jenny, cu ochii mari de uimire.

Shelby trecu în biroul ei, salutându-și zâmbind secretara, care o privi, la rândul ei, extrem de uimită.

– Trebuia, spuse sec, Shelby.

– Dar ai preferat să te întorci la muncă, răspunse Jenny, nevenindu-i să creadă. Și unde e mirele?

– Cu mireasa lui, răspunse simplu, Shelby, așezându-se la masa ei pentru a-și verifica scrisorile primite între timp. Nu era nimic interesant, după toate aparențele.

– Ce? Am auzit bine? întrebă Jenny, și mai surprinsă.

– Da, spuse Shelby și explică situația pe scurt.

– Canalia!… spuse plină de indignare asistenta ei. Te-a făcut să faci tot drumul până acolo pentru a te căsători cu el și el s-a însurat cu alta?!…

– Da, confirmă rece Shelby. Dar nu trebuie să-ți pară rău pentru mine, Jenny, am avut foarte mult noroc că s-a întâmplat așa.

– Dacă zici tu…

– Hai să ne vedem de treabă, Jenny, cred că vom schimba niște lucruri pe-aici.

– Am încredere în tine, că totul va fi cum nu se poate mai bine, răspunse femeia cu un zâmbet larg.

Dădu o raită prin salon, în compania asistentei sale și se simți, din nou, foarte mândră de această realizare a ei. Avea

unul dintre cele mai apreciate saloane de frumusețe din Londra și acest lucru nu era de ici, de colo. Toate cele trei etaje erau utilate cu cea mai modernă aparatură pentru saună, masaj, cosmetică, coafor și frizerie. Decorul cald și atrăgător era o altă calitate a acestui spațiu, în care cele mai bogate femei veneau să-și îngrijească tinerețea și frumusețea.

Ideea îi aparținuse în totalitate lui Gavin și nu greșise, pentru că acest salon fusese salvarea ei după dispariția lui. Va munci ca și până acum, și va uita de existența lui Kyle.

***

În ciuda faptului că încercase să-și ocupe tot timpul cu problemele legate de afacerea ei, nu reușise, însă, să și-l scoată din minte pe Kyle și săptămânile de după despărțirea de el fuseseră un adevărat calvar.

– Pentru Dumnezeu, spuse Jenny într-una din seri, după cinci săptămâni de muncă asiduă. Trebuie să te odihnești mai mult, continuă ea, uitându-se cu părere de rău la obrajii supți și palizi ai patroanei sale.

– Da, răspunse Shelby cu zâmbetul ei cald de totdeauna. Voi pleca acasă în câteva minute.

– Promiți?

– Ce îmi vei face dacă nu mă voi ține de promisiune? glumi Shelby.

– Ce să fac? Voi sta cu tine, ca întotdeauna, răspunse Jenny cu amabilitate.

– Atunci, promit, acceptă Shelby. Dar nu ești așteptată?

– Dar ești sigură că nu ți se va întâmpla nimic? Ești atât de palidă…

– Foarte sigură.

– Nu merită să-ți faci atâtea probleme din cauza lui.

– Cine? întrebă Shelby, simțindu-se și mai obosită decât până atunci.

– Kenny Whitney. N-am vrut să-ți spun mai înainte, dar a continuat să se vadă cu Ann și după ce a început relația cu tine.

– Trebuia să-mi spui, Jenny. Nu mai făceam nebunia pe care am făcut-o, oftă Shelby.

– Păreai atât de fericită… N-am vrut să-ți stric bucuria.

– Nu-ți mai face griji. Totul a trecut, o asigură Shelby. Și îți promit că voi pleca mai repede în seara asta. E bine așa?

– Foarte bine, încuviință Jenny.

După plecarea prietenei ei, în liniștea care se lăsase peste salon, pustiu la acea oră, Shelby se întrebă ce ar fi spus Jenny dacă ar fi aflat că nu din cauză lui Kenny își făcea ea probleme, ci din cauza vărului lui. Se ridică, spunându-și că se va simți mai bine la petrecerea la care fusese invitată, decât stând

singură acolo, gândindu-se la Kyle. După câteva minute însă simți că amețește și-și aduse aminte că nu cinase și nu mâncase nimic nici din pachetul pregătit cu grijă de femeia pe care o angajase în ultimul timp să aibă grijă de casă.

Plecă, totuși, și pe drum se hotărî să se abată puțin la serata la care era așteptată în acea seară.

Cum ajunse acolo, împărți, ca de obicei, zâmbete peste tot și apoi începu să danseze cu energia ei cunoscută.

Cum se întâmplase că era acum pe un pat de spital, judecând după aparatura din jurul ei, Shelby nu-și putea explica.

– Stai întinsă, îi ordonă un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un halat alb, în timp ce altul, care stătea așezat pe pat lângă ea, îi întinse câteva obiecte de instrumentar.

– De ce sunt aici? întrebă Shelby, conformându-se.

– Cred că pentru a te odihni puțin după ce ai muncit nebunește în ultimele săptămâni.

Ce record de prostie ai încercat să dobori? întrebă încet, dar foarte enervat.

Shelby își trecu mâna peste frunte.

– Cum am ajuns aici? insistă ea, indignată.

– Te-au adus câțiva prieteni, pentru că îți pierduseși cunoștința în timpul petrecerii. Deși, dacă aveai prieteni adevărați, nu te-ar fi lăsat să ajungi în halul ăsta. Ești foarte anemiată.

– Am luat cina cu ei, răspunse Shelby cu naivitatea unui copil care ține morțiș să se disculpe.

– Felicitări, spuse doctorul cu ironie.

– Există alte metode, mai puțin dure să scapi de o sarcină, spuse doctorul.

Dacă Shelby n-ar fi fost deja pământie în obraji, atunci în acel moment, ar fi devenit, cu siguranță, pentru că simți cum i se scurge și ultima picătură de sânge din față.

– Sarcină? repetă Shelby, năucă.

Doctorul o privi cu atenție și pentru prima dată Shelby văzu o urmă de căldură în ochii lui albaștri, plini de furie până atunci.

– Nu știai? Am fost sigur că ai exagerat cu munca și că te-ai subalimentat pentru a scăpa, așa, de copil.

Ce șoc, să audă că va avea un copil, într-adevăr…

– Ați avut dreptate… Pot câștiga un premiu pentru prostie, spuse ea încet…

– Ah, îmi cer iertare, dar am fost foarte furios, oftă el. După ce prietenii dumitale mi-au povestit cum te-ai comportat în ultimul timp, am fost sigur că ai făcut toate acestea pentru a pierde copilul.

– Nu-l voi perde, nu-i așa? întrebă ea cu sufletul la gură.

– Nu, liniștește-te…Ești foarte slăbită.

– Cât timp?… Vreau să spun… În a câta săptămână de sarcină sunt?

– În a șasea sau a șaptea. Speram să mă ajuți să stabilesc mai bine data, glumi el.

– În a șaptea, spuse ea foarte sigură, simțind, instinctiv, că bebelușul fusese conceput în noaptea petrecută cu Kyle în cabană.

– Atunci ești într-a șaptea săptămână, fu de acord doctorul, zâmbind cu căldură. Numele meu e Stephen Green, spuse el, întinzându-i mâna. Sper că mă vei ierta pentru eroarea dinainte.

Shelby îl privi cu ochii înlăcrimați.

– Sunt prea fericită acum pentru a mă mai gândi la altceva… Sunteți sigur că voi avea un copil?… întrebă ea, nevenindu-i încă să creadă.

– Foarte sigur, spuse el cu infinită bunătate. Spune-mi, însă, dacă nu pentru a pierde copilul ai făcut excesele pe care le-ai făcut, atunci pentru ce anume?

– Pentru a-l uita pe tatăl lui, răspunse Shelby, cu sinceritate.

– Pe soțul tău? întrebă el, ridicându-și sprâncenele de surpriză.

– Nu, nu sunt măritată.

– Doctorul se ridică și își examină cu atenție notițele din registru.

– Ești doamna O'Neal, așa cum mi s-a spus?

– Soțul meu a murit cu doi ani în urmă.

– Ah, îmi pare rău, răspunse doctorul.

– Nu trebuie să fiți atât de îngrijorat din pricina situației mele. Eu nu sunt.

– Da, văd că nu ești, spuse el, constatând cum obrajii ei prind din nou culoare.

– Trebuie să-ți mai spun că stai foarte prost cu tensiunea, așa că trebuie să ai grijă ce vei face cu viața ta.

– E chiar atât de rău?

– Poate fi, dacă nu te liniștești.

– Mă voi liniști, surâse ea.

– Vei sta câteva zile în spital, sub supraveghere strictă.

– Dar e atât de grav? Nu pot să mă odihnesc acasă?

– Tu trebuie să-mi spui.

– Da, mă voi odihni și în câteva zile voi fi complet refăcută.

– Nu vei merge la salon, nu-i așa? întrebă el.

– Mă voi odihni, fiți absolut sigur. Am o asistentă foarte bună, care este capabilă să conducă totul fără ajutorul meu, îl asigură ea.

– Atunci, sper că nu vei mai avea probleme, zâmbi el. Voi aranja însă cu cineva să te viziteze în fiecare zi, pentru a-ți măsura tensiunea.

– Înseamnă că trebuie să renunț la serviciu pe perioada sarcinii? întrebă ea, neliniștită.

– Vom vedea după ce te vei odihni câteva zile. Dar dacă va fi necesar, vei fi de acord?

Shelby scutură ușor din cap:

– V-am spus, am o asistentă excelentă. Doar că nu știu cum voi rezista să nu fac nimic în următoarele șapte luni.

Stephen Green îi zâmbi cu amabilitate.

– Vei fi surprinsă cât de multe vei avea de făcut, în așteptarea copilului.

Multe femei îmi pun această întrebare la început, după care îmi mărturisesc că nu le ajunge timpul.

Poate, se gândi Shelby, dar ea nu avea familie cu care să-și petreacă timpul.

Oricât ar fi fost de fericită că purta copilul lui Kyle, Shelby știa că nu-i va fi ușor.

***

În dimineața următoare, o vizită doctorul ei de familie. Examinarea lui fu încă și mai amănunțită, dar problemele legate de tensiune trecuseră.

După asta, o sună pe Jenny pentru a o chema să discute cum vor face cu salonul, în aceste condiții.

– Ah, am fost sigură că asta o să ți se întâmple, spuse Jenny, după ce Shelby îi mărturisi ce se întâmplase. Îmi pare rău că nu te-am forțat să renunți la toate treburile.

– Ah, dar crezi că aș fi făcut-o? spuse Shelby, întrebându-se cum ar reacționa prietena ei, dacă i-ar spune că e însărcinată.

– Probabil că nu, fu de acord Jenny. Și cât timp va trebui să stai la pat?

– Încă nu știe nimeni să-mi spună.

– Cu cât mai mult, cu atât mai bine, spuse ea. Ai nevoie de o perioadă bună de odihnă.

– Nu cred că vei mai fi atât de mulțumită să spui asta dacă vei afla că va trebui să conduci singură salonul următoarele șapte luni, răspunse Shelby cu foarte multă seriozitate.

– Șapte luni? întrebă Jenny, fără să înțeleagă…

Shelby zâmbi cu subînțeles.

– Pentru că atât a rămas până voi naște un copil, explică ea rar, știind că această veste îi poate provoca prietenei sale un adevărat șoc.

Adevărul era că nu se gândise niciodată că va rămâne însărcinată cu Kyle, mai ales că el era convins că se culcase înainte cu Kenny.

Situația era acum extrem de încurcată.

– Vrei să spui că ești… Shelby … Vrei să spui că vei avea un copil? întrebă ea cu ochii ieșiți din orbite de uimire. Ai spus că ești…?…

– Da… răspunse Shelby cât se putea de liniștită.

– Doamne Dumnezeule!…

Jenny căzu pe scaunul din apropierea ei, nefiind în stare să mai zică nimic.

După un timp, însă, reuși să îngaime ca într-o jelanie:

– Și Kenny s-a însurat cu altă femeie…

Era normal ca Jenny să se gândească la faptul că rămăsese însărcinată cu Kenny și lui Shelby îi fu peste mână să-i spună că nu era copilul lui. O făcu, totuși.

– Atunci, al cui e? Nu, nu-mi spune, n-am dreptul să te întreb asta. Spune-mi doar dacă ești fericită că ești însărcinată, în aceste condiții.

– Sunt în extaz, răspunse Shelby cu ochii plini de strălucire.

După primul șoc avut la aflarea veștii, Shelby simțea acum cât de norocoasă era că purta copilul lui Kyle. Nu multe femei au fericirea să aibă această amintire de la bărbatul pe care l-au iubit, dar care le-a părăsit.

Da, era în extaz și va avea grijă să aibă acest copil, indiferent câte sacrificii va trebui să facă.

– Atunci, asta e tot ce contează, spuse Jenny, cu fața strălucind de fericire pentru prietena ei.

Shelby însă se temea deja ca nu cumva Kyle să aibă pretenții asupra copilului său.

Se gândea însă că era mai bine să nu-i spună nimic. Dacă știa, va vrea poate să se căsătorească cu ea, chiar dacă nu o iubea, doar de dragul copilului, ceea ce ar fi fost un dezastru.

Sau va cere drepturi egale asupra copilului, ceea ce va însemna că își va petrece viața de atunci încolo, traversând Atlanticul, dus și-ntors.

Prin urmare, Shelby ajunsese la concluzia fermă că era mai bine să păstreze secretul.

Poate când copilul va fi destul de mare, va mărturisi adevărul, dar, până atunci, era mult mai important să se concentreze de una singură asupra creșterii lui, făcând în așa fel ca el să nu simtă lipsa tatălui.

Capitolul 8

După o lună, sănătatea ei fu aproape complet restabilită și doctorul îi permise să lucreze dimineața la salon, cu condiția să se odihnească mult după-amiaza și să renunțe la viața ei socială. Începu să înflorească, după cum se exprimase doctorul ei, devenind o doamnă însărcinată extrem de atractivă, cu cele câteva kilograme în plus reliefate pe fața strălucind de fericire și mulțumire.

La o săptămână de când se întorsese la muncă, într-o vineri pe la prânz, când tocmai se pregătea să plece acasă, Jenny intră în biroul ei, extrem de palidă și incapabilă să articuleze cele ce vroia să spună.

Shelby o privi cu uimire, pentru că nimic nu păruse până atunci a nu fi în ordine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, extrem de îngrijorată, dintr-o dată.

– E un bărbat în salon, explică în sfârșit Jenny…

– Oh, ce excitant, răspunse Shelby în glumă…

– N-ai înțeles, spuse Jenny, la fel de tulburată…

– Nu-și închipuie că suntem un salon de masaj erotic, nu-i așa? continuă Shelby să-și tachineze prietena, dat fiind faptul că salonul lor era cunoscut ca fiind pentru servicii destinate femeilor. Vezi cum te descurci cu el, că eu tocmai plecam să-mi iau prânzul, după care am o întâlnire importantă cu avocatul lui Gavin.

– Nici n-a trecut bine o săptămână de când ți-ai reluat munca și deja treci peste sfaturile medicului.

– De obicei nu o fac, doar că această întâlnire nu suferă amânare, spuse ea.

– Dacă spui tu, răspunse Jenny, neîncrezătoare. Dar sper că nu intenționezi să…

– Ai uitat de bărbatul care așteaptă, Jenny… Vezi ce vrea. Sper că nu e vreun bețiv, care să ne creeze probleme.

– Nu e… Aș putea spune că e chiar foarte atractiv, răspunse Jenny.

Shelby simți pentru prima oară un fior pe șira spinării…

– Cine e acest bărbat, Jenny?

– Am sperat că îmi vei spune tu mai multe despre el, zâmbi ușor, Jenny, cu subînțeles. Nu l-am mai văzut niciodată, dar

pare că te cunoaște, pentru că a cerut, foarte hotărât, să te vadă. E foarte elegant și are un costum care îi pune în evidență un corp a dracului de incitant, glumi Jenny. E brunet și cu o față atât de plăcută că e imposibil să nu te îndrăgostești de el, din primul moment. Un singur lucru mă îngrijorează… Are același accent pe care-l avea Kenny, spuse ea, foarte neplăcut surprinsă.

Imposibilul se produsese, se gândi Shelby.

– Kyle… șopti ea, simțind că își pierde respirația.

– Nu și-a spus numele. Doar a cerut să te vadă. Nu eram sigură că vrei să-l vezi, așa că i-am spus să aștepte… Shelby … E…Tatăl copilului?…

– Da. E el, spuse Shelby apăsând cuvintele.

– Nu te condamn că l-ai preferat în locul lui Kenny. Aș fi făcut la fel, spuse zâmbind Jenny.

– E vărul lui Kenny.

– Oh, spuse Jenny, dându-și seama de toată complicația.

Shelby se întinse mai bine în scaun, speriată că șocul ar putea influența evoluția sarcinii ei. Doctorul îi permisese să se întoarcă la lucru, pentru că munca sa îi făcea plăcere, dar niciunul dintre ei nu se așteptase la venirea lui Kyle aici.

Shelby își privi pântecele cercetător. Era în cea de-a unsprezecea săptămână de sarcină, dar, pentru că se îngrășase în general, sarcina nu era atât de vizibilă. Acest gând din urmă o făcu să se hotărască să-l vadă, totuși, pe Kyle…

– Deci, îl primești sau voi încerca să-i distrag atenția pentru ca tu să poți ieși?

– Crezi că aș putea să-l văd mai târziu? spuse Shelby, încercând să-și stăpânească bătăile inimii.

N-avea nicio idee ce făcea el la Londra, dar era sigură că nu se putea abține să nu-l vadă, acum că era aici.

– Pare însă foarte dornic să te întâlnească, spuse Jenny.

– Da, voi vorbi cu el aici. E mai bine decât să-l invit la mine acasă. Dă-mi doar câteva minute, să-mi mai revin puțin, după care îl poți chema.

– Ok, spuse Jenny… Vreau însă să-ți spun că pari mult mai îndrăgostită și mai mulțumită de acest bărbat, cum ai fost când ai plecat să te căsătorești cu Kenny.

– Da? surâse Shelby.

– Și dacă vreodată vei avea chef să-mi spui, voi fi foarte bucuroasă să aud povestea ta cu acest diavol cumplit de arătos.

– Stai, stai… Nu sunt sigură că a venit până aici special pentru mine.

Imediat ce rămăsese singură, Shelby se cercetă cu atenție în oglindă. Rochia verde de mătase îi venea foarte bine și nu-i dezvăluia condiția, iar cele câteva kilograme în plus îi sporeau senzualitatea.

Machiajul îi era impecabil, iar părul ei lung, blond-auriu, strălucea de sănătate, ca întotdeauna.

Abia se așeză din nou la masa ei de lucru, când se auzi o bătaie în ușă și, mai zâmbitoare ca niciodată, Jenny îl invită pe Kyle să intre.

Shelby îl privi cu ochi flămânzi, realizând cu adevărat abia atunci, cât îi lipsise. Kyle îi păru mai frumos ca niciodată, dovedindu-se chiar cu mult deasupra aprecierilor prietenei sale.

Ochii lui însă erau foarte reci și buzele strânse păreau că nu mai cunoscuseră un zâmbet de foarte mult timp.

– Kyle, spuse Shelby abia auzit… Ce surpriză extraordinară…

– Cam cât te costă anual un asemenea lux? întrebă el, fără niciun alt preambul.

Atacul fu foarte neașteptat, așa că Shelby rămase un moment fără cuvinte, după care încercă să răspundă:

– Eu nu…

– Ai știut că vărul meu a făcut tot posibilul pentru ca familia lui să înțeleagă greșit, ce fel de afacere ai tu? De ce naiba nu mi-ai spus adevărul?

– Kyle…

– Și când te gândești că te acuzasem că l-ai vrut pe Kenny pentru banii pe care credeai că-i are. La naiba!… Ești mai bogată chiar și decât mine!…

Mai bogată… Dacă lua în considerare milioanele din bancă pe care i le lăsase Gave, poate. Dar n-avea de gând să-i

vorbească despre ele, dacă până și bietul ei salon îl adusese în stare de șoc…

– Am crezut că taximetristul a greșit adresa când m-a lăsat aici, cu câteva minute în urmă, continuă el, pe același ton rece și acuzator. De ce nu mi-ai spus nimic despre faima ta, Shelby?…

– Opinia ta despre mine era deja formată, spuse ea, privindu-l în ochi, amuzată. N-am văzut niciun motiv pentru care să fac efortul de a ți-o schimba.

– N-ai avut niciun motiv? Nu-ți dai seama că asta schimba totul?

– Nu înțeleg de ce.

– Naiba să te ia, spuse el în culmea furiei, m-ai lăsat să cred că-l vroiai pe Kenny pentru averea lui. Eu m-am comportat cu tine din această perspectivă…

– Te supără adevărul despre mine, sau ești furios pe tine însuți pentru modul în care te-ai comportat?

– Sunt furios pe Kenny că m-a indus în eroare în asemenea hal și sunt furios pe tine că i-ai permis asta. Kenny te-a vrut pentru că ești bogată, nu-i așa?

– Păi…

– E adevărat, nu-i așa?

– Da, dar ce importanță mai are? Kenny poate a decis, în final, că era mai bine pentru el să lucreze din greu la fermă, decât să depindă de averea soției lui. Ești satisfăcut, acum?

– Cum se face că te-ai uitat la unul ca el? A făcut multe rele în viață, dar să meargă până acolo încât să te abandoneze pe o vreme ca aia în zăpadă, nu mi-aș fi închipuit.

Emoția fusese foarte puternică și Shelby începu să se resimtă, așa că se întoarse cu fața în altă parte, pentru a n-o vedea cât de palidă devenise. Dacă îi spunea de copil, era sigură că n-ar fi crezut că el era tatăl, se gândi Shelby, în timp ce încerca să-și adune toate puterile.

– Shelby …

– Mă simt bine, răspunse ea încet. Își sună, totuși, secretara. Șocul o afectase foarte mult și acum înțelegea de ce doctorul o avertizase de atâtea ori să nu se agite…

– Sophie, vrei s-o chemi pe Jenny până la mine?

– Shelby, ce naiba se întâmplă? întrebă Kyle, simțind că e foarte grav ceea ce vedea. Se apropie de ea și, așezându-se în genunchi, o privi cu atenție, în timp ce o mângâia pe față. Ești bolnavă? Shelby, spune-mi ce s-a întâmplat..

– Pleacă de-aici, se răsti Jenny, fără niciun pic de grijă pentru politețe, văzând cât de palidă era Shelby. Nu vezi cât de rău i-a făcut prezența ta?

– Dar părea bucuroasă că mă vede, cu câteva minute înainte…

– Uită-te la ea, acum. Sper că ești mândru de isprava pe care ai făcut-o.

– Stai puțin…

– Nu-ți ajunge cât rău i-a făcut familia ta? Cum ai îndrăznit să vii aici și s-o superi în asemenea hal?

Shelby știa după ochii lui plini de furie că nimeni nu mai îndrăznise să-i vorbească astfel, până atunci. Se abținu, însă, și se întoarse brusc spre ea.

– Poate vrei să-mi spui ce se întâmplă aici, spuse el, punându-și mâinile la spate în așteptarea unui răspuns.

Jenny se apropie de ea protector și-i spuse încet:

– Hai să te duc acasă.

– Trebuie mai întâi să suni pentru a anunța că nu voi mai putea fi prezentă la întâlnirea de la ora trei, spuse Shelby fără vlagă. Vei găsi numărul în agenda mea, spuse ea, făcând-o astfel pe prietena ei să înțeleagă că nu trebuia să pomenească numele celui cu care ar fi trebuit să se vadă, în fața lui Kyle.

Jenny consultă agenda și ridică uimită din sprâncene când descoperi că prietena ei ar fi trebuit să se întâlnească cu avocatul lui Gavin.

– Îl voi suna, după ce voi comanda un taxi care să te ducă acasă, spuse Jenny.

– Păi, eu…

– Fără discuții, Shelby, acum nu ești în stare să conduci și știi foarte bine că eu n-am carnet.

Apoi se întoarse brusc spre Kyle și-i spuse cu duritate în glas:

– Să nu care cumva s-o mai superi până mă întorc eu.

Kyle se răsuci încet și privi spre ușa care se închisese după Jenny.

– Ce i-ai spus acestei femei despre mine că îmi vorbește așa? Cred că dacă aș fi fost Attila Hunul, aș fi fost întâmpinat cu mai multă bucurie.

– Jenny este foarte protectoare cu mine, spuse Shelby aproape șoptit.

– Bine, dar e ceva în neregulă că și-a permis să se comporte așa. Ce i-ai spus despre mine? insistă el.

– Până la sosirea ta aici, absolut nimic. Până acum, n-a avut habar de existența ta.

– N-aș putea să spun dacă e un compliment sau o insultă. Chiar nu meritam să pomenești de mine în flecărerile voastre, în timp ce vă luați cafeaua?

– Nu.

– Credeam că oricărei femei îi face plăcere să le vorbească prietenelor despre cel mai bun iubit al lor.

– Nu mai faci parte din viața mea, răspunse Shelby cu răceală, așa că nu i-am vorbit despre tine.

– Dar de ce?

– Relația noastră nu este genul de probleme pe care le discut cu prietenele mele, de obicei.

– Afacerea noastră, vrei să spui…

– Da, o relație de o săptămână seamănă mai mult cu o convenție de afaceri.

Dar nu mi-ai spus ce faci la Londra, Kyle, spuse ea, simțindu-se puțin mai bine.

– Am venit pentru niște afaceri și m-am gândit să te caut, dacă tot eram aici.

– Așa, deci… Oricum, e o mare surpriză. Nu mă așteptam s-o faci, vreodată.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, răspuns el sarcastic.

– Ah, dar nu sunt dezamăgită, Kyle, doar foarte surprinsă, așa cum ți-am spus, deja. Și când te vei întoarce acasă?

– Nu știu. Abia am sosit. Sunt în Londra doar de aseară.

– Oh, exclamă ea, și mai surprinsă că o căutase atât de repede. Ai unde să locuiești?

– N-am dormit pe o bancă în parc, ieri noapte.

– Am vrut doar să fiu politicoasă, Kyle. Ți-aș fi căutat un hotel, dacă nu aveai unde să stai.

– Nu-ți face griji. Nu mă așteptam să mă iei la tine.

– Ai fi putut să te gândești fără nicio problemă. Am o cameră pentru oaspeți.

– Și nu crezi că asta l-ar fi făcut pe omul vieții tale să se simtă ca un străin? Shelby știa că o tachina pentru că-l lăsase într-una din zilele petrecute împreună să creadă acest lucru.

– Nu există un astfel de om în viața mea, spuse Shelby, pentru că nu vroia ca el să-și dea seama cât de mult îl iubea. Dacă mi-ai fi spus că vrei să stai la mine, ți-aș fi oferit cu plăcere camera liberă.

– Am luat decizia de a veni în ultimul moment. Și nu cred că m-aș fi putut baza, oricum, pe ospitalitatea ta. Și bine am făcut, pentru că ești foarte distantă.

Distantă?… Ea, care abia se putea abține să nu-i sară în brațe! Nu putea risca însă niciun fel de apropiere fizică, pentru că și-ar fi dat seama de schimbarea survenită de când nu o văzuse. Va păstra distanța, oricât de mult ar costa-o.

– Aici, lucrurile stau altfel între noi, Kyle.

– Cu alte cuvinte, ai uitat tot ce s-a petrecut în Montana și era mai bine dacă nu te căutam, răspunse el.

– Nu e exact ceea ce vroiam să spun. De fapt, tocmai vroiam să te invit la cină în seara asta.

Nu, nu putea să nu-l mai vadă, acum că-l întâlnise din nou.

– Deseară?

– Da, spuse ea.

– Ești sigură că te simți destul de întremată pentru o întâlnire?

– Voi fi, până deseară.

– Dar acum, ce s-a întâmplat? întrebă el, încet.

– După ce am lipsit de aici atât de mult timp, am avut foarte mult de lucru și am clacat.

– Se pare că ți se întâmplă foarte des asta, constată el.

– A venit taxiul, spuse Jenny intrând în fugă.

E totul în regulă? întrebă ea, privindu-i cu atenție pe amândoi.

– Nu am profitat de absența ta pentru a mă certa cu Shelby, dacă asta vrei să insinuezi. Și pentru o mai bună informare a ta, vreau să-ți spun că nu mă comport cu Shelby ca un tiran…

– Foarte bine, spuse Jenny grăbită.

– Te voi vedea mai târziu, Shelby, spuse el. Și nu-ți face probleme cu cina. Voi aduce eu ceva.

– Ce înseamnă asta? întrebă Jenny, imediat după plecarea lui.

– L-am invitat la cină, deseară.

– Ce-ai făcut?

Shelby oftă.

– Jenny…

– Nu ești în stare acum să prepari cina pentru el. Vei pleca acasă și vei sta în pat, spuse ea, foarte categoric.

– Ai auzit ce a spus… Va prepara el ceva.

– A spus că va aduce ceva, ceea ce e cu totul diferit.

– Pot să te asigur că e un foarte bun bucătar.

– Nu mă interesează, pur și simplu nu trebuia să-l inviți.

– Dar așa, cel puțin, poți fi sigură că voi mânca.

– Am avut o convenție cu servitoarea ta săptămâna trecută, oricum, să te supravegheze.

– Da, mi-a spus.

– Cred că acest Kyle îți face mult rău.

– Regret că-l antipatizezi.

– Cum să îl antipatizez? Ce femeie ar putea s-o facă?

– Da, e al naibii de atractiv.

– E de-a dreptul delicios dar nu mai vreau să suferi din cauza lui. Hai, du-te acasă. Și trebuie să-mi promiți că te bagi direct în pat.

Shelby realiză cu adevărat că-l văzuse pe Kyle abia când rămase singură în taxi. În plus, era sigură că dacă nu s-ar fi temut pentru copil, relația lor ar fi continuat și aici. A simțit că el își dorea asta.

Vroia să aibă și copilul, și pe el. Nu putea altfel.

Când ajunse acasă, Shelby constată că Jenny, când ieșise să contramandeze întâlnirea cu avocatul lui Gavin, îl sunase și pe doctor. Acesta sosi la puțin timp după ea și-i spuse să nu mai meargă la seviciu cel puțin o săptămână.

Shelby se hotărî însă să-l aștepte pe Kyle în cea mai perfectă bună dispoziție. Trebuia să se simtă bine până atunci.

Capitolul 9

Pe noptiera de lângă capul ei ardea o lumânare mică și-i luă câteva minute până realiză unde se află. Surpriza cea mai mare o simți însă când îl văzu pe bărbatul care stătea așezat pe patul ei.

– Kyle …? Spuse ea șoptit, nefiind încă sigură că nu visează.

– Nu te alarma, spuse el. Servitoarea mi-a permis să intru, după ce i-am explicat cine sunt.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că sunt un prieten. Se pare că numele meu a făcut-o să aibă încredere în mine.

Asta pentru că știa că Whitney era numele bărbatului cu care trebuia să se căsătorească, se gândi Shelby.

– Ce oră e?

– Opt și jumătate.

– Opt…

Dormise mai mult de șase ore.

– Iartă-mă, Kyle, nu știu cum s-a întâmplat. Eram sigură că mă voi trezi până la cină.

– Vei fi. În timp ce îți vei face dușul și te vei îmbrăca, eu voi prepara cina. Shelby se ridică, revoltată.

– Dar nu era vorba să pregătești tu cina.

– Tu n-ai putut, spuse el. Așa că eu m-am oferit, spuse el, mângâindu-i sânii prin cămașa subțire de noapte.

Shelby simți că se înflăcărează sub mângâierile lui, dar își propuse să le ignore.

– În cazul de față, mă văd nevoită să accept. Mă ierți zece minute?

– E în regulă, acceptă el.

Shelby îmbrăcă o rochie verede care îi punea în evidență ochii, dar în afară de puțin roșu în obraji și pe buze, pentru a nu arăta atât de palidă, nu mai aplicase pe față nimic. Nimeni nu o putea, deci, acuza, că vroia să-l seducă pe Kyle.

Între timp, el preparase două bucăți superbe de antricot, părând că-i făcuse multă plăcere să stea în bucătărie.

Shelby observă din nou cât de elegant și atrăgător era în pantalonii gri de stofă foarte fină și cămașa neagră, de mătase, foarte la modă.

– Cu ce să te ajut? întrebă ea zâmbind.

– Așază-te la masă. Eu voi aduce vinul.

Shelby constată că aroganța lui obișnuită se manifesta chiar și în acele momente, dar își spuse că-l iubea așa cum era și n-ar fi vrut ca ceva să se schimbe în personalitatea lui.

– De ce nu m-ai mai sunat niciodată? întrebă el după ce terminară de mâncat.

– Să-ți telefonez? spuse ea, în culmea surprizei.

– Da, Helen ți-a spus că nu sunt acasă, când ai sunat, și după asta n-ai mai revenit.

– Helen nu ți-a transmis mesajul meu?

– Mi-a spus că vei reveni, așa că am așteptat.

– De ce?

– Cum de ce? Tot ce s-a întâmplat între noi n-a însemnat nimic pentru tine?

Sau rolul meu a fost doar de a-ți salva demnitatea de femeie, după ce Kenny nu te-a mai vrut?

– Cum poți spune asta?

– E adevărat?

– Știi că nu e adevărat, răspunse ea enervată. Am fost sinceră cu tine și ți-am spus că m-am simțit atrasă de tine din primul moment.

– Atunci, de ce toată această tăcere după ce ai plecat? Poți să-ți imaginezi cum m-am simțit când m-am văzut nevoit să-i cer lui Kenny adresa ta?

– Nu mi-am imaginat niciodată că vrei să știi această adresă. N-am fost sigură că ai renunțat s-o vizitezi pe doamna Judd.

Ochii lui deveniră din nou sarcastici.

– Ți-am spus că e doar o prietenă.

– Deci, ai vizitat-o.

Shelby nu mai avea deloc poftă de mâncare, dar continuă să mănânce doar pentru a face ceva în timpul acestei conversații. Și ea și Kyle erau foarte geloși.

– Cum sunt Kenny și Wendy ? întrebă ea, pentru a schimba subiectul.

– S-au mutat la ferma tatălui soției lui.

– I-a iertat, atunci.

– Da, oftă el. De dragul primului lui nepot.

– Wendy e gravidă? Ce minunat, spuse Shelby cu ochii sclipind.

– Chiar crezi asta?

– Tu nu crezi?

– Eu m-am gândit la tine.

– La mine? răspunse ea plină de uimire.

– Putea fi copilul tău dacă te măritai cu Kenny.

– Ce noroc că nu s-a întâmplat așa, spuse ea.

– Nu vrei să ai copii?

– Spuneam că am fost norocoasă că nu s-a întâmplat să am copii cu Kenny. Sper că va fi un tată bun.

– Da, cum a fost tatăl lui.

– Dar el nu e responsabil de ceea ce a făcut tatăl lui.

– De unde știi de toate astea?

– Mi-a spus Helen. Dar vina nu a fost doar a lui, ci și a femeii care l-a sedus.

– Da, femeia care l-a sedus a fost mama mea, răspunse Kyle încet.

Shelby rămase fără cuvinte.

– Vorbește-mi puțin despre toate astea, spuse Shelby după un timp.

– Ce să-ți spun? Doi îndrăgostiți egoiști care au frânt inimile celor din familie. Tatăl meu a murit foarte tânăr și cred că a murit de tristețe, pentru că n-a putut niciodată să uite ce i-a făcut mama.

– Ce s-a întâmplat cu ei? Mai știi ceva?

– Nu vreau să știu. Pentru mine, sunt morți.

– Apoi am venit eu… După atâția ani. Dacă m-aș fi căsătorit cu Kenny și te-aș fi iubit pe tine, care ești mult mai atractiv…

– Nu fi ridicolă…

– Da? M-ai văzut… Am fost împreună…

– Te-am dorit…

– Sau a fost pentru ca într-o zi să-i poți spune lui Kenny că te-ai culcat cu a nu știu câta fostă logodnică a sa.

– Nu cred că realizezi ce ai spus.

– N-am vrut…

– Dar ai făcut-o, spuse el ridicându-se. Nu cred că mai avem ce să ne spunem de acum încolo.

– Kyle… Nu pleca.

– Cred că e mai bine pentru amândoi să nu ne mai vedem.

– Kyle… spuse ea, cuprinzându-l de după umeri și sărutându-l…

– Ah, cât mi-a lipsit asta…

– Și mie…Ia-mă în pat, Kyle, și iubește-mă spuse ea încet.

Nu putea să-l piardă… Nu mai putea, acum că-l văzuse din nou… Kyle o luă în brațe și o duse spre pat…

– Ești mai frumoasă ca niciodată…spuse el și începu s-o dezbrace și s-o sărute cu pasiunea de care Shelby își amintea atât de bine…

Se iubiră toată noaptea, iar dimineață, mai fericită ca niciodată, Shelby se ridică din pat și prepară micul dejun.

După câteva minute, se trezi și el și veni la bucătărie.

– Ai ars mâncarea, comentă el zâmbind.

– Ah, vrea maiestatea sa să aștepte în sufragerie? spuse Shelby, glumind, la rândul ei.

– Mă voi bărbieri până atunci.

După câteva momente, îl auzi însă strigând-o din baie.

– Nu văd niciun aparat de ras, pe-aici.

– E unul electric, spuse Shelby și se îndreptă spre baie să-l ajute.

Între timp, însă, el ieși în sufragerie și privi îndelung spre vitrina șifonierului…

– Cine e în fotografie…

– Soțul meu.

– Era mult mai în vârstă, spuse el, uimit.

– Da, dar l-am iubit foarte mult pe Gavin…

– Gavin? Gavin O'Neal? Era o legendă în afaceri. Cum ai putut să te uiți la Kenny după ce ai avut un astfel de soț?

– L-am iubit pe Kenny, dar toate astea sunt o altă poveste.

Kyle o privi insistent…

– Ești o femeie foarte bogată, atunci…Dar… Ce te-a făcut să te culci cu mine, dacă l-ai iubit pe Kenny?

– Plăcerea. Tu de ce te-ai culcat cu mine?

– Din același motiv. Dar acum, această plăcere a încetat. N-am de gând să fiu marioneta unei văduve bogate, cum a fost Kenny. Acum înțeleg ceea ce a înțeles și el, chiar dacă în ultimul moment.

– Decizia lui de a nu se mai căsători cu mine n-a avut nimic de-a face cu asta.

– Ce vrei să spui? întrebă el, în timp ce-și îmbrăca geaca, grăbit.

– Întreabă-l pe el și dacă îți va spune să nu te întorci la mine, prezintă-mi scuzele tale.

– Scuzele? întrebă el cu ochii îngustați…

– Da. Nu le voi accepta.

– N-o voi face niciodată.

Shelby rămase ca de piatră, după plecarea lui. N-avea de gând să plângă…

Noaptea trecută a fost o iluzie. Una dintre cele mai frumoase din viața ei și era tot ce vroia să-și aducă aminte despre vizita lui Kyle la Londra.

***

În ciuda restricțiilor medicului, Shelby se întâlni cu avocatul lui Gavin. Nu putea sta acasă, după toate cele întâmplate…

– Ești sigură că vrei asta? Gavin n-ar fi fost de acord.

Shelby îi explică situația în care se afla și-i răspunse foarte hotărât:

– Nu pot accepta ca un copil care a fost făcut cu alt bărbat să moștenească averea lui Gavin. Prefer ca această avere să fie transferată surorilor lui.

După prânz, Shelby se duse țintă la salon.

– Ce cauți aici? o întrebă Jenny.

– Cred că aici e locul meu, răspunse Shelby și se apucă de treabă. Trecuse mai bine de o oră când se auziră vociferări în salon.

– Jenny, ce se întâmplă aici? spuse Shelby intrând în grabă.

– I-am spus să iasă, dar…

Shelby făcu ochii mari.

– Kyle.. ești beat… spuse ea, aproape strigând de surpriză.

– Asta încercam să-l fac și eu să înțeleagă.

– Nu e nevoie să-mi spuneți, știu exact cum sunt, spuse Kyle frământând în mâini buchetul enorm de flori. Am venit să-ți aduc asta. Trebuia să ți le dau încă de când am stat la cabană.

– Ah, mulțumesc, Kyle…

– Și mai vreau să-ți spun că nu mă mai interesează cât ești de bogată… Vreau doar să fiu… Să fiu partenerul tău de viață…

– Kyle … murmură Shelby, nevenindu-i să creadă.

– Am venit la Londra doar pentru asta… Shelby … Vrei să fii soția mea?… Te iubesc, Shelby …

– Da, răspunse ea fără ezitare.

– Adevărat?

– Adevărat, zâmbi ea.

– Nu mă interesează banii tăi… Să știi asta…

– Nu mai am bani, de azi-dimineață…

– I-ai cheltuit? întrebă el râzând.

– Nu. E o poveste lungă. Jenny, adu-ne cafea în biroul meu.

Intrară în birou și Shelby îl invită să se așeze… Kyle adormi instantaneu, duhnind tot a alcool.

– Chiar te vei mărita cu un astfel de om? întrebă Jenny venind cu cafelele.

– Dacă mă va întreba din nou când se va trezi. Sper că o va face.

– Vei pleca atunci cu el în Montana?

– Da, am o asistentă foarte capabilă aici.

Îl priviră amândouă pe bărbatul care dormea dus…

– E prima oară, sunt sigură.

– Că s-a îmbătat, sau că a făcut o cerere în căsătorie?

– Ambele.

Se făcuse seara târziu, când Kyle se trezi.

– Îți amintești ce mi-ai spus azi la prânz? îl întrebă Shelby imediat..

– Îmi amintesc totul. Iartă-mă că m-am dat așa în spectacol, dar te iubesc și vreau să fii soția mea…

– Ah, am crezut că n-o vei repeta…

– Am suferit foarte mult în ultimul timp, stând departe de tine; te iubesc din seara în care te-am văzut goală în fața focului. A fost cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o în viața mea…

– Kyle… când va fi Kenny tată?

– De Crăciun, de ce? întrebă el, uimit de această întrebare neașteptată.

– Atunci, tu vei fi tată înaintea lui…

– Tată?…

Kyle o prinse strâns în brațe. Am observat că e ceva foarte schimbat la tine, spuse el… Dar nu mă așteptam la asta ...

– Te bucuri că ne vom mări familia?

– Mi-ar plăcea să avem vreo patru sau cinci fete… Și toate să fie exact ca mama lor, spuse el și se îmbrățișară cu atâta pasiune și iubire, încât uitară de orice altceva, în afara momentului pe care tocmai îl trăiau.

Sfârșit